

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.90/2015/82.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év szeptember hó 27., 29. és október hó 4. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. év október hó 6. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen a folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 23.B.142/2008/481. számú ítéletét I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVI. rendű, XXIV. rendű, XXVI. rendű., XXVII. rendű, XXIX. rendű, XXX. rendű. és XXXIII. rendű vádlottakkal szemben megváltoztatja.

XV. rendű. vádlottal szemben a bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette (Btk. 396. § (6) bekezdés és (4) bekezdés b/ pont II. fordulata) miatt indult büntetőeljárást megszünteti.

I. rendű vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzi, ellenben 100.000.000,- (százmillió) forint vagyonekobzást rendel el. Az elsőfokú ítéletben felsorolt és zár alá vétellel érintett ingatlanok zár alá vételét ennek biztosítására fenntartja, egyben tájékoztatja a vádlottat, hogy a zár alá vételt fel kell oldani, ha a fenti összeget bírói letétbe helyezi.

II. rendű vádlottal szemben 1.500.000,- (egymillió-ötszázezer) forint vagyonekobzást rendel el.

III. rendű vádlottal szemben 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forint pénzbüntetést szab ki.

IV. rendű vádlottal szemben 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forint pénzbüntetést szab ki.

VI. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) évre enyhíti, melynek végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti, a közügyektől eltiltás egyidejű mellőzésével. A vele szemben kiszabott 200.000,- (kettőszázezer) forint pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 1.000,- (ezer) forint összegűként tekinti kiszabottnak.

VII. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

VIII. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre enyhíti, és vele szemben 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forint pénzbüntetést szab ki.

XI. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre enyhíti, míg a 300.000,- (háromszázezer) forint pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel - napi tételenként 1.500,- (ezerötszáz) forint összegűként - tekinti kiszabottnak.

XII. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forintra súlyosítja.

XVI. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónapra enyhíti, a felfüggesztés próbaidejét 2 (kettő) évre mérsékli.

XXIV. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forintra súlyosítja.

XXVI. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) évre enyhíti, a vele szemben kiszabott pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forintra súlyosítja.

XXVII. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel - 5.000,- (ötezer) forint napi tétel összegű - összesen 1.000.000,- (egymillió) forintra súlyosítja.

XXVII. rendű vádlott esetében a 2005. év december hó 15. napjától őrizetben és 17. napjától előzetes letartóztatásban töltött időt számítja be.

XXIX. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre enyhíti, a pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

A helyesen XXX. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) évre enyhíti, a 300.000,- (háromszázezer) forint pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 1.500,- (ezerötszáz) forint összegűként tekinti kiszabottnak.

XXXIII. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre enyhíti, a 150.000,- (százötvenezer) forint pénzbüntetést 100 (száz) napi tétel, napi tételenként 1.500,- (ezerötszáz) forint összegűként tekinti kiszabottnak.

XVIII. rendű vádlottal szemben a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó - egyebekben törvényes - rendelkezés feltüntetését mellőzi.

A pénzbüntetéssel érintett vádlottak esetében, ha a pénzbüntetést nem fizetik meg, napi tételenként egy-egy napi szabadságvesztésre kell azt átváltoztatni. A pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata az irányadó.

V. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítja.

NAV Áru-, és Bűnjelkezelő Hivatalnál 1430/2011. Trkv. szám alatt kezelt 4.446.600,- (négy millió-négyszáznegyvenhatezer-hatszáz) forintra elrendelt vagyonek Kobzás XII. r. vádlottat érinti.

NAV Áru-, és Bűnjelkezelő Hivatalnál 353/2011. szám alatt kezelt 437.000,- (négy százharminchétezer) forint készpénz és 880.000,- (nyolcszáznyolcvanezer) forint készpénz tekintetében megállapítja, hogy az az állam tulajdonába került.

I. rendű vádlott lakcíme: -.

III. rendű vádlott lakóhelye: -.

VI. rendű vádlott lakóhelye: -.

XI. rendű vádlott édesanyja neve helyesen: -.

XII. rendű vádlott tartózkodási helye: -.

XV. rendű vádlott lakóhelye: -.

XIX. rendű vádlott lakóhelye: -.

XXII. rendű vádlott születési ideje helyesen: -.

XXIV. rendű vádlott születési ideje helyesen: -.

XXV. rendű vádlott lakóhelye: -.

XXVI. rendű és XXVII. rendű vádlott lakóhelye helyesen: -, tartózkodási helye: -.

XXIX. rendű vádlott születési ideje helyesen: -, lakóhelye: -.

XXXI. rendű vádlott lakóhelye: -.

XXXIII. rendű vádlott lakóhelye: -, tartózkodási helye: -.

Az ítélet bevezető részében a 2010. év március hó 14. tárgyalási hatánapra való utalást 2010. év április ó 14. napjára javítja, a 2011. év április hó 8-i hatánapra utalást mellőzi, 2011. év május hó 22. napját május hó 27. napjára javítja, további hatánapként feltünteti a 2012. év december hó 14-i hatánapot, 2013. év október hó 21-i hatánapot, a 2013. év november hó 21-i hatánapra való utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, VI. rendű, VII. rendű VIII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XV. rendű, XVI. rendű, XVIII. rendű, XIX. r rendű, XX. rendű, XXI. rendű, XXII. rendű, XXIII. rendű, XXIV. rendű, XXV. rendű, XXVI. rendű, XXVII. rendű, XXIX. rendű, XXX. rendű, XXXI. rendű, XXII. rendű, és XXXIII. rendű. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

XV. rendű vádlottal szemben az elsőfokú eljárás során felmerült 1.000.420,- (egymillió-négy százhusz) forintot, illetve a másodfokú eljárás során felmerült 38.100,- (harmincnyolcezer-száz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú eljárás során felmerült további 533.520,- (ötszázharmincháromezer-ötszázhusz) forint bűnügyi költségből 82.630,- (nyolcvankettőezer-hatszázharminc) forintot IV. rendű, 101.160,- (százegyezer-százhatvan) forintot VIII. rendű, 82.630,- (nyolcvankettőezer-hatszázharminc) forintot XVI. rendű, 55.190,- (ötvenötezer-százkilencven) forintot XIX. rendű, 101.530,- (százegyezer-ötszázharminc) forintot XXII. rendű, 55.190,- (ötvenötezer-százkilencven) forintot XX. rendű, 55.190,- (ötvenötezer-százkilencven) forintot XXIII. rendű vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen XV. rendű vádlott vonatkozásában fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 33 vádlottal szemben indult büntetőeljárásban egy vádlottal szemben nem hozott érdemi határozat, 3 vádlottra - XI. rendű, XIII. rendű, XVII. rendű - az ítélet az elsőfokú bíróság előtt jogerőre emelkedett, míg volt aki a fellebbezését visszavonta, ezért a Fővárosi Ítéltábla 51. alszámú végzésével 2016. június 6. napján megállapította vele szemben az ítélet jogerőre emelkedését.

X. rendű vádlott tekintetében a Fővárosi Törvényszék 2015. január 7. napján kelt és jogerős 491. alszámú ítéletével hozott marasztaló határozatot, és a VIII. rendű vádlottnak nyújtott bűnpártolás vétsége miatt pénzbüntetésre ítélte.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú felülbírálatával 27 vádlottat érintett.

A Fővárosi Törvényszék 23.B.142/2008/481. számú - számos tárgyalási nap alapján meghozott - és 2014. december 17. napján kihirdetett ítéletével:

I. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 7 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra és 700.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe. Továbbá rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére.

II. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 3 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés fele részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

III. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 6 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe.

IV. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerinti költségvetési csalás büntette miatt 5 év 6 hónap - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe.

V. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 1 év szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy büntetést elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani, és a 2/3-ad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

VI. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b/pont II fordulata szerinti költségvetési csalás büntette miatt 2 év 6 hónap - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 200.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetés esetére.

VII. rendű vádlottat

a Btk. 396.§ (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti költségvetési csalás büntette miatt 5 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

VIII. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti költségvetési csalás büntette miatt 5 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

XI. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti költségvetési csalás büntette miatt 5 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe. Rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetés esetére.

XII. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 6 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra és 400.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetés esetére.

XV. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (4) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 3 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

XVI. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 2 év - börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a büntetést elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani, és 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

XVIII. rendű vádlottat

az 1978. évi IV. törvény 311. § (1), (3) bekezdés a/ pontja szerinti jövedékkel visszaélés büntette miatt - mint visszaesőt - 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a büntetés letöltésének $\frac{3}{4}$ -ed része után bocsátható feltételes szabadságra.

XIX. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (4) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a büntetést börtönben kell végrehajtani és annak elrendelése esetén a vádlott a $\frac{2}{3}$ -a rész kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

XX. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (4) bekezdés b/ pont II. fordulata szerinti társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 2 év 4 hónapi - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy büntetés $\frac{2}{3}$ -a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

XXI. rendű vádlottat

az ellene a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

XXII. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 1 év 5 hónap - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, amelyet elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani. Az elrendelés esetén a büntetés $\frac{2}{3}$ -ad részének kitöltése után bocsátható a vádlott feltételes szabadságra.

XXIII. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 1 - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, amelyet elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani. Az elrendelés esetén a büntetés $\frac{2}{3}$ -ad részének kitöltése után bocsátható a vádlott feltételes szabadságra.

XXIV. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntette miatt 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés $\frac{2}{3}$ -a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe, és rendelkezett pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetése esetére.

XXV. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 2 év - végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, amelyet elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani. Az elrendelés esetén a büntetés $\frac{2}{3}$ -ad részének kitöltése után bocsátható a vádlott feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe.

XXVI. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 5 év 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra és 500.000,- pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe, és rendelkezett pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetése esetére.

XXVII. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámította a kiszabott büntetésbe, és rendelkezett pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetése esetére.

XXIX. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, és rendelkezett pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetése esetére.

XXX. rendű vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b./ pont II. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, és rendelkezett pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetése esetére.

XXXI. rendű és

- helyesen - XXXII. rendű vádlottat

az ellenük a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a./ pont szerint minősülő folytatólagosan, bűnszegdként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

XXXIII. vádlottat

a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b./ pont II. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 150.000,- pénzbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy büntetés 2/3-a részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, és rendelkezett pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetése esetére.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott tulajdonában álló és az ítéletben felsorolt ingatlanok zár alá vételét megszüntette és vagyonekhozást rendelt el. Vagyonekhozást rendelt el még a lefoglalt készpénzek tekintetében is. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész - az ítélet kihirdetésekor - az V. rendű vádlott terhére a váddal egyező tényállás és súlyosabb jogi minősítés miatt, a XXI. rendű vádlott, a XXXI. rendű vádlott és a

XXXII. rendű vádlott terhére bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett fellebbezést jelentett be, a többi vádlott vonatkozásában három nap gondolkodási időt tartott fenn a nyilatkozatra.

Ezt követően írásban I. rendű, II. rendű, III. rendű, VI. rendű. VIII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XX. rendű és XXIV. rendű vádlottal szemben súlyosításért, a végrehajtható szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése végett;

IV. rendű vádlott tekintetében téves jogi minősítés miatt a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ pontja szerint minősülő különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette és a további 1 rb. a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett nagyobb vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntettének a megállapítás végett, valamint a kiszabott büntetés súlyosításáért;

VII. rendű vádlott terhére büntető anyagi jogszabálysértés miatt, súlyosabb jogi minősítés érdekében, üzletszerűen elkövetett különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette és bűnsegédként üzletszerűen elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntettének megállapítása végett;

XIX. rendű vádlottal szemben súlyosításért, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől való eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett;

XXV. rendű vádlottal szemben súlyosításért, a felfüggesztés próbaidejének emelése végett;

XXVI. rendű, XXVII. rendű, XXIX. rendű, XXX. rendű és XXXIII. rendű vádlottal szemben a vád szerinti tényállás és abban bűnösség megállapítása végett, a végrehajtandó szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás mértékének emelése végett; illetőleg XXX.r. és XXXIII. e. vádlott tekintetében társtettesként, a különösen jelentős mértékű vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntettének megállapítása érdekében is.

A másodfokú eljárással érintett vádlottak közül XV. r., XVI. r., XVIII. r., XXII. r. és XXIII. r. vádlottakkal szemben tudomásul vette az ítéletet.

I. rendű vádlott és védője felmentésért,
II. rendű vádlott és védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért,
III. rendű vádlott és védője felmentésért,
IV. rendű vádlott és védője felmentésért,
V. rendű vádlott és védője 3 nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a vádlott védője felmentésért illetve enyhítésért
VI. rendű vádlott és védője felmentésért, a védő enyhítésért is,
VII. rendű vádlott és védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért,
VIII. rendű vádlott és védője felmentésért,
XI. rendű vádlott és védője enyhítésért, a védő felmentésért is,
XII. rendű vádlott és védője a jogi minősítés megváltoztatása érdekében és a vagyonekbezkobzás miatt
XV. rendű vádlott és védője felmentés, másodlagosan enyhítés végett,
XVI. rendű vádlott és védője felmentés, a vádlott enyhítés végett is,
XVIII. rendű vádlott és védője felmentésért,
XIX. rendű vádlott és védője 3 nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a vádlott a vád elejtésért, illetve enyhítésért

XX. rendű vádlott védője felmentésért,
XXII. rendű vádlott és védője felmentésért,
XXIII. rendű vádlott és védője felmentésért,
XXIV. rendű vádlott és védője felmentésért,
XXV. rendű vádlott és védője felmentésért,
XXVI. rendű vádlott és védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért,
XXVII. rendű vádlott és védője felmentésért, a védő enyhítésért is
XXIX. rendű vádlott és védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért,
XXX. rendű vádlott és védője felmentésért, a védő enyhítésért is,
XXXIII. rendű vádlott és védője felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.183/2015/I-II. számú átiratában - és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen - a fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

A felmentéssel érintett XI. rendű, XXXI. rendű és XXXII. rendű vádlottal szemben az indokolási kötelezettség nem teljesítése, míg V. rendű, XXX. rendű, XXVI. rendű, XXVII. rendű és XXIX. rendű vádlott esetében azonos okból, továbbá iratellenes megállapítások, illetve a szoros személyi és tárgyi összefüggés miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a Fővárosi Törvényszék új eljárásra való utasításért tartotta fenn.

A további vádlottak tekintetében az elsőfokú ítéletet megalapozottnak, a bűnösségre vont következtetést okszerűnek értékelte.

Ellenben anyagi jogszabályt sértőnek tartotta a kiszabott enyhe mértékű fő-és mellékbüntetéseket, és a II. rendű vádlott büntetés kiszabásánál az enyhítő szakasz alkalmazását, amely az ítélet belső arányosságát megtöri.

I. rendű és XII. rendű vádlott esetében úgy találta, hogy nem mellőzhető a foglalkozástól eltiltás kiszabása.

Helyesnek tartotta XVI. rendű, XXII. rendű és XXIII. rendű vádlottal szemben a kiszabott büntetés mértékét és a végrehajtás próbaidőre való felfüggesztését.

Ellenben indokolatlanul enyhének értékelte XX. rendű és XIX. rendű vádlottak törvényi minimumban megállapított és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztését, míg XXV. rendű vádlott esetében a próbaidőt indokolatlanul rövid tartamban való meghatározását.

Kifejtette, hogy I. r. vádlott tekintetében tévesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor nem a valamennyi tulajdonában álló ingatlanra nézve rendelte el a vagyonek elkobozását.

Az előzőekre figyelemmel a már korábban megjelöltek szerinti hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványán túl, az elsőfokú ítélet Be. 372. § (1) bekezdése szerinti megváltoztatására tett indítványt.

I. rendű vádlottal szemben a főbüntetések és a mellékbüntetés tartamának emelését, a gazdasági társaság ügyvezető foglalkozástól való eltiltás alkalmazását és valamennyi ingatlan tekintetében vagyonek elkobozását;

II. rendű vádlott esetében az enyhítő szakasz alkalmazása nélküli súlyosabb fő- és hosszabb mellékbüntetés kiszabását;

III. rendű, IV. rendű, VII. rendű, VIII. rendű VI. rendű. XI. rendű és XXIV. rendű vádlottal szemben súlyosabb, a középértéket elérő mértékű szabadságvesztés és hosszabb tartamú mellékbüntetés, VI. rendű. XI. rendű és XXIV. rendű vádlott tekintetében súlyosabb pénzbüntetés kiszabását is;

XII. rendű vádlottal szemben a főbüntetések és a mellékbüntetés mértékének súlyosítását, valamint a gazdasági társaság ügyvezető foglalkozástól való eltiltás alkalmazását;

XIX. rendű vádlottal szemben a reá irányadó büntetési tétel középértéke szerinti végrehajtandó börtönbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabását;

XX. rendű esetében hosszabb tartamú, középértéket célzó főbüntetést és hosszabb közügyektől eltiltást;

XXV. rendű vádlottal szemben a próbaidő tartamának felemelését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását,

az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozásában hatályon kívül helyezést és a különleges eljárás lefolytatását indítványozta.

Az I. rendű vádlott védője írásban is benyújtotta fellebbezésének indokolását, amelyben a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése végett is előterjesztette, majd a nyilvános ülésen harmadlagosan bizonyítás felvételére és a vagyoneklobzás mellőzésére is indítványt tett.

Kifejtette, hogy a bizonyítási eljárás adatai nem adnak választ arra, hogy kik voltak a jövedéki termék előállítói, kik voltak a jövedéki orgazdák, mi történt az 1. sz. Kft. pénztárszalagján észlelt különbözettel, nem lett meghatározva a jövedéki termék vámtarifaszáma, a jövedéki termék pontos típusa. A könyvszakértői bizonyítás nem lett kimerítve, és elmaradt az Etanollal kapcsolatban álló gazdasági társaságok könyvelési anyagának vizsgálata.

Hasonlóan nem terjedt ki a bizonyítás arra, hogy fizikailag egyáltalán lehetséges-e a denaturált termékek visszaalakítása, hogy egészségügyi szempontból alkalmas-e a létrejött végtermék emberi fogyasztásra, valamint milyen mennyiségű anyag került visszaalakításra, továbbá az sem került feltárára, hogy miként alakult a denaturált termék továbbértékesítése, amely külföldre is irányulhatott.

Iratellenesnek minősítette az ítéletben megjelölt 92 térfogatszázalékot, és álláspontja szerint nem kerültek feltárára a visszaalakító módszerek sem.

Továbbmenően a személyi bizonyítékok felhasználását kifogásolta. Különösen az együttműködő gyanúsítottak szavahihetőségének, továbbá az 1. sz. tanú, és II. r. vádlott vallomásának a felhasználását.

A titkos információgyűjtés tekintetében az indítvány megismerhetőségének a hiányát kifogásolta, a megyei bíróság engedélyéből a telefonszámokra való utalást, illetőleg a célhoz kötöttség bekövetkeztét, majd mindezekre figyelemmel, az előbbieket kirekesztését indítványozta a bizonyítékok köréből.

Az ingatlanokra vonatkozó ítéleti rendelkezés kapcsán azt taglalta, hogy I. r. vádlott legális jövedelme alapot adott azok megszerzésére, a le nem számlázott nyereség tekintetében utóbb önrevízióval élt, így legális módon jutott azok tulajdonába, ezért a vagyonekbezárt mellőzését és a zár alá vétel megszüntetését indítványozta.

A nyilvános ülésen az ügyészi indítványra reagálva annak a meggyőződésnek adott hangot, hogy nincs lehetőség az ügy szelektív hatályon kívül helyezésére, és azt is kijelentette, hogy nem zárja ki a külföldi értékesítést, az illegálisan is megtörténhetett, ekként reagálva az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos álláspontjára.

Összefoglalva a három fenti indítványát tartotta fenn.

II. rendű vádlott védelmében is benyújtotta a védő írásban a fellebbezés indokolását, amelyben az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a minősítés megváltoztatása mellett enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta, a nyilvános ülésen az enyhítésre vonatkozó indítványát lényeges enyhítés kitéttel egészítette ki.

Kifejtette, hogy nincsen kétséget kizáró és számszerűsíthető adat arra, hogy ki, hol, mikor, milyen mennyiségű jövedéki terméket állított elő, és annak mi lett a további sorsa, és e történések és védenca tevékenysége között milyen ok-okozati összefüggés áll fenn.

A hátrány mértéke tényként nem állapítható meg, csak becsülhető. Ebből pedig nem vonható törvényes és megalapozott következtetés a vádlottak bűnösségére. Mivel bizonytalan az előállított jövedéki termék mennyisége, az előállító személye, ezért II. r. vádlott nem tudta, hogy az elkövető bűncselekményt követ el és nem nyújtott büntetendő módon segítséget, nem tudott kifejteni sem pszichikai, sem fizikai bűnsegélyt. Vitatta az ítélet azon megállapítását, hogy az I. és a II. rendű vádlott tudata átfogta, hogy a vásárlók az anyagot jövedéki termékkel alakítják vissza, és így értékesítik.

Utalva a telefon lehallgatásokra kifejtette, hogy védenca csak egy alkalommal, az 1. sz. tanúval folytatott olyan tartalmú beszélgetést, amely az anyag visszaalakítására utalt, és álláspontja szerint 1. sz. tanú vallomásának hitelessége kétséges, ahogy valóságtartalma is, azt nyílt provokációnak minősítette. Kifogásolta, hogy 1. sz. tanú vallomását az elsőfokú bíróság úgy fogadta el, hogy annak nem adta megfelelő indokát.

Kiemelte, hogy II. r. vádlott törvénytelen eljárásra vonatkozó sejtése - erre vonatkozó vallomása - a le nem könyvelt összegekre és a visszakapott, majd átírt és megsemmisített, eredeti dokumentációra vonatkozott.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság értékelés nélkül róta védenca terhére, hogy nála találták meg a 2. sz. Kft. és a 3. sz. Kft. bélyegzőjét, továbbá, hogy az ügyben központi és lényegi szerepet kapott, hogy bizalmi ember volt, noha ez önmagában nem bűnösségi körülmény.

Tényként emelte ki, hogy az anyag értékesítése nem keletkeztetett jövedék adófizetési kötelezettséget. Továbbá azt, hogy a vevők különbözetet fizettek készpénzben, és hogy az anyagot a vásárlók egy része /1. sz. tanú, XII. r. és III. r. vádlott/ változatlan formában adta tovább.

Álláspontja szerint megalapozatlan, hogy védenca bűnsegéd, mivel ugyanígy minősíti az ítélet a vevőkör jövedéki terméket elő nem állító képviselőit is.

Kifogásolta, hogy 2. sz. és 3. sz. tanú véleményt és megérzést fogalmazott meg védenca tudattartalmát illetően, amely nem lehet bizonyíték.

Mindezekre figyelemmel kérte védenca felmentését, míg a minősítés kapcsán arra utal, hogy az anyag alapanyag, ezért a Btk. 398. § (1) bekezdése szerinti jövedékkel visszaélés elősegítése valósulhatott meg, amely enyhébb megítélést eredményez.

A nyilvános ülésen kiegészítve ismételte meg a beadvány tartalmát és főként azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság tévesen kezelte axiómaként védenca tudattartalmát és elkövetési magatartását, hiszen ő mindössze adminisztrátor volt, miért kellett volna tudnia, hogy a forgalmazott anyagot milyen szándékkal vásárolják vagy adják el, és őt ennek segítésében milyen érdek vezette volna. Ugyanilyen axiómaként kezelte az elsőfokú bíróság az anyag anyagként való kezelését, ezért az alapanyagként történő minősítésre vonatkozó bizonyítást lesöpörte, noha ez alapozta volna meg a kedvezőbb jogi megítélést, az eltérő minősítést.

III. rendű vádlott védelmében a védő a szóban bejelentett fellebbezést a nyilvános ülésen fenntartotta, azt a perbeszéddel egyidejűleg írásban is benyújtotta. E védő is annak az álláspontjának adott hangot, hogy az ítélet vagy alkalmas a felülbírálatra vagy nem, de az ügyészség részbeni hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványát nem tudja elfogadni, ezért maga is hatályon kívül helyezésre módosította a fellebbezés irányát, de másodlagosan eltérő tényállás megállapítása mellett, a felmentés érdekében is fenntartotta.

A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványát az eljárási szabálysértésekre alapította, csatlakozva a fentebb már kifejtett és a későbbiekben írt, de a nyilvános ülésen az írásban benyújtott és tartalmában a tárgyalás anyagává tett védőbeszédekben elhangzottakhoz, külön is utalva az indokolási kötelezettség megsértésére, és arra, hogy a szakértői bizonyítást azért mellőzte az elsőfokú bíróság, mert annak esetleges eredménye nem fért bele a koncepciójába. Hiányolta e védő is a vámtarifaszámot, a vegyész szakértői kirendelését, a térfogatszázalék meghatározást, a titkos információszerzés adatainak beemelését, az AB határozatának értelmezését, de azt is felvetette, hogy maga a vád sem törvényes, amit ugyan csak az elsőfokú bíróság előtt a perbeszédekben kezdtek a védők vitatni. Kiemelte, hogy védencével szemben csak a lehallgatás jelent bizonyítékot, de annak „virágnyelve” nem ad kellő támpontot a marasztaláshoz, az elsőfokú bíróság pedig túllépte a mérlegelés megengedett mértékét. Külön kiemelte, hogy egy évtized elteltével már nem lehet speciális prevencióról sem beszélni, egyben kérte a büntetések belső aránytalanságát erősítő ügyész indítvány elutasítását is.

A IV. rendű vádlott védelmében eljáró védő a III. rendű védő által előadottakhoz csatlakozott. Továbbmenően kifejtette, hogy az ítélet nem ad magyarázatot arra, hogy a védenca terhére rótt nagy mennyiségű anyag átalakítását miként tudta elvégezni, a tényleges tevékenységet nem tárta fel a törvényszék. Nem derült ki, hogy volt-e a IV. r. vádlottnak elegendő tőkéje az anyag beszerzéséhez, voltak-e megfelelő szakismeretei az átalakításhoz és volt-e felvevő piaca ilyen mennyiségnek. A tényállás hiányos, hipotéziseken nyugszik, utóbbin alapul a térfogatszázalék meghatározása is. Álláspontja szerint a védenca terhére rótt elkövetési érték kizárólag a védenca elmondásán alapul. A szakvélemény kapcsolódik a II. rendű vádlott vallomáshoz, ezért vitatta annak törvényesen beszerzett bizonyítékként való kezelését. Kiemelte, hogy szemben az elsőfokú bíróság indokolásával, ő nem dolgozik már este nyolckor, ezért a II. rendű vádlott kirendelt védőjétől sem volt ez elvárható. E védő is vitatta a lehallgatási anyag felhasználásának törvényességét, és az ügyészség azon indítványát, hogy a védencével szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke anyagi jogszabályt sértően alacsony. A védő fellebbezésének irányát megváltoztatva azt elsődlegesen az

elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn, de másodlagosan fenntartotta a bejelentettel egyezően a felmentés végett előterjesztett perorvoslatát is.

Az V. rendű vádlott védője fellebbezését a bejelentettel egyezően fenntartotta. Csatlakozott az I. rendű vádlott védőjéhez annyiban, hogy a vádpontok összefonódása miatt nem értelmezhető a hatályon kívül helyezésre vonatkozó ügyési indítvány. Az elsőfokú bíróság részben osztotta az eljárásban felhozott érveit, ezért állapított meg csak egyetlen mozzanatot a védenca terhére a vád tárgyává tett cselekményből. Kifejtette, hogy védenca nem tudta megvalósítani a terhére rótt bűnsegédi magatartást, mert mind a járulékoság, mind a szándékosság, mind pedig az okozatosság követelménye hiányzik. Álláspontja szerint az V.r. vádlott terhére rótt egyetlen „letargoncázás” nem valósíthatott meg bűncselekményt, és az ő tekintetében hanganyag sem áll rendelkezésre, ezért felmentését indítványozta.

A VI. rendű vádlott védője elsőként az elsőfokú ítélet tényállásának felderítetlen jellegét emelte ki, de a hangsúlyt a jogi kérdésekkel kapcsolatos álláspontjára helyezte. Az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak a folytatóságát, ellenben VI. r. vádlott cselekményét üzletszerűnek minősítette. A védő álláspontja szerint a törvényi egységként kezelt költségvetési csalás nem lehet üzletszerű, mert a 2015. évi 59. BH más értelmezést ad. A korábban anyagi halmazatot képező cselekmények jelenleg részecselekmények, és védenca két eseti jellegű elkövetéssel vádolt. Az üzletszerűség figyelmen kívül hagyásával védenca bűncselekménye lényegesebben enyhébben minősülne, és a büntetési tétel alsó határa egy évre csökkenne.

Továbbmenően védőtársaival egyezően kifogásolta a titkos adatgyűjtés eredményének felhasználását, a jövedéki adó mértékét, számítását, a térfogatszázalék meghatározását, kiemelve, hogy egyetlen csepp tiszta szesz sem került védencétől lefoglalásra.

Összességében eltérő jogi minősítés mellett enyhébb büntetés kiszabását indítványozta, enyhítő körülményként sorolta védenca eltartási kötelezettségeit és az időmúlást. Ellenkező esetre az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

VII. rendű vádlott védelmében eljáró védő az írásban benyújtott fellebbezési indokolásban az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy az ítélet tényállása értékesítést, illetőleg a szállításban és vásárlásban való közvetítést ró VII. r. terhére, de nem rögzíti tényállási elemként, hogy tudata átfogta, hogy ezzel legalább pszichikai bűnsegélyt nyújt a költségvetési csalás elkövetéséhez. Nincs bizonyítva, hogy tevékenységét annak a tudatában fejtette ki, hogy az ismeretlen személy a fagyállót alkohollá alakítja vissza, arra pedig különösen nincs bizonyíték, hogy az ismeretlen nem fizette meg az adót, az adófizetés pedig konkrét személyhez kötődik. Még közvetett bizonyíték sincs arra az ítéleti megállapításra, hogy VII. r. vádlottnak a körülményekből adódóan erről tudnia kellett.

Kifogásolta a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását a bizonyítási eljárásban. Összevetette az Alkotmánybíróság határozatát a BK véleményben foglaltakkal, és annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a Be. 605. § (1) bekezdése nem alkalmazható arra az esetre, amikor egy jogszabályhely utólagosan megsemmisítésre kerül alkotmányellenes jellege miatt, még akkor sem, ha az nem visszamenőleges hatállyal történik. Részletesen elemezte a vonatkozó jogszabályokat, és azt indítványozta, hogy a lehallgatási jegyzőkönyveket az ítéletábra rekessze ki a bizonyítékok köréből.

A tanúvallomásokból nyerhető információk ellentmondásosak, arra sincs adat, hogy VII.r. vádlott az anyagból előállított szeszt szállította, ezért felmentésének van helye.

A nyilvános ülésen az írásban beterjesztett tartalommal fenntartotta a fellebbezést, külön is utalva arra, hogy egyetért már korábban szolt védők azon kifogásával, hogy miért nincsenek a sofőrök, különösen 4. sz. tanú a vádlottak padján.

A hatályon kívül helyezésre vonatkozó ügyészi indítvány elutasítása esetére az elsőfokú ítélet megváltoztatását és védencc felmentését indítványozta.

VIII. rendű vádlott védelmében írásban benyújtott fellebbezési indokolásban a védő az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint a tényállás megalapozatlan. Nincs bebizonyítva, hogy védencc szeszt állított elő és az sem, hogy 4. sz. tanú hová szállított, mivel csak egy személyt jelölt meg, akinek át kellett adni a szállítmányt. Ez akár 5. sz. tanú is lehetett, aki ellen ugyancsak fogatosítottak eljárási cselekményt. Az újfelhértői lefoglalással érintett ingatlan használatát és birtoklását X. rendű vádlott elismerte és ezt alátámasztotta 6. sz. tanú vallomása is. Az átkutatott ingatlan az édesanyjának is címe és a két testvéréé, ezért ez nem bizonyíték. Ahogy arra sincs bizonyíték, hogy ő volt a megrendelője az anyagnak, sem arra, hogy ő készített belőle jövedéki terméket. Nem köti össze semmi VIII. r. vádlott személyét VII. r. vádlottal és III. r. vádlottal. Kifogásolta, hogy nem került meghallgatásra a megrendelőként szereplő 7. sz. tanú.

Kérte még betegségét figyelembe venni, és ehhez mellékelte egy orvosi igazolást, amely a Debreceni Kórház Központ ambuláns lapja. Ebből kitűnően 2016. február 8-án fulladásos tünetekkel jelentkezett, amelyre gyógyszerrel kapott, az igazolás kiállításának a napján 2016. augusztus 29-én kontrollra jelentkezett és ott rögzítették, hogy fulladása megszűnt.

A nyilvános ülésen eljáró védő elsőként az emelte ki, hogy a jelentős időmúlás miatt az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezés nehezen értelmezhető, egyben utalt az ítélet belső arányaira is. Továbbmenően kifogásolta a titkos információszerzés eredményének és a sofőr vallomásából származó információk felhasználását, az ezekre alapított tényállást megalapozatlannak, az indokolási kötelezettség teljesítését hibásnak találta, ezért az ítéletet nem tartotta alkalmasnak a másodfokú felülbírálatra. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, de másodlagosan védencc felmentését kérte.

XI. rendű vádlott védője írásban benyújtott fellebbezési indokolásában a felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az ítélet felderítetlen, a mérlegelés túlhaladja a mérlegelési lehetőségeket, a tényállás hiányos, helytelen, a könyvszakértői vélemény is hiányos, feltételezéseken alapszik. Az eredeti okiratok hiányában csak valószínűsíthető, hogy a 4. sz. Kft. részére 106 ezer liter fagyásgátló került kiadásra. Az a körülmény, hogy a védencc vitte ezt el teljes mennyiségben nem bizonyított, az pedig végképp nem, hogy ezt a vádlott átalakította és értékesítette.

Kiemelte, hogy a házkutatás során nem találtak aktív szenet a tanyán, azt pedig nem fogadta el, hogy a vegyész szakvélemény tartalma alapján a bíróság a védencc terhére vette figyelembe, hogy az anyag glikolja egyezett a tanyán lefoglalt szesz ital glikoljával; a lefoglalt 1030 literből, pedig nem lehet következtetés vonni 106 ezer liter előállítására. Kifogásolta, hogy a bíróság a védencc terhére értékelte a 4. sz. Kft. szénvásárlására vonatkozó adatát. Mindezekre figyelemmel felmentést kért.

A lehallgatási anyagok törvényességét is vitatta, mert sem a célhoz kötöttség sem a haladéktalanság nem valósult meg. Ha mégis figyelembe venné a bíróság, akkor is csak 25 ezer literre adna információt, amely 44 millió forint körüli elkövetési értéke miatt enyhébben minősülne, és mivel az üzletszerűség sem lenne megállapítható a bűncselekmény a (3) bekezdés a/ pontja szerint lenne értékelendő. Erre figyelemmel enyhítést célzó fellebbezését végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazásában jelölte meg.

A nyilvános ülésen csatlakozott védőtársai ítéletet érintő támadásához, amelyek álláspontja szerint hatályon kívül helyezéshez kell, hogy vezessenek. Külön kiemelte, hogy XI. r. vádlott vonatkozásában hiányzik annak megállapítása, hogy hová lett a bűncselekmény tárgya. Fel kellett volna tární a vevőket, az értékesítési láncolatot, azt, hogy hol van az átalakított szeszes ital. Az sem zárható ki, hogy a Balu átalakítás nélkül elhagyta az országot. Kiemelte, hogy a 4. sz. Kft. szállításai nem biztos, hogy védencéhez köthetőek, mert azok ugyanígy köthetőek 1. sz. tanúhoz is, de harmadik személy sem kizárható. Csak II. r. vádlott vallomása köti védencéhez e céget, és e vallomást ki kell zárni a bizonyítékok köréből. E tekintetben csatlakozott az ezt szorgalmazó védők okfejtéséhez, ahogy a titkos anyag kezelésével, a szakvélemény adataival és a jövedéki adó mértékével kapcsolatosan is. Kifogásolta, hogy nem minden anyagot ismerhettünk meg, és lehet, hogy a mentő körülmények abban találhatóak, ami sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Végezetül kifejtette, hogy az ítélet megalapozatlansága nem küszöbölhető ki, ezért fellebbezésének irányát megváltoztatta, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, és másodlagosan a védenccé felmentését, illetőleg a büntetés enyhítését, kiemelve, hogy védenccé a hosszú időmúlás alatt nem volt büntetve.

XII. rendű vádlott védője a fellebbezést a bejelentettel egyezően fenntartotta. Kifejtette, hogy a Btk. 2. § alkalmazásával a bűncselekményt a 2012. évi C. törvény 311/B§-a szerinti Jövedékkel visszaélés elősegítéseként kell értékelni, és a büntetési tételkerethez igazodva enyhébb büntetést kell kiszabni, ennek érveit a II. rendű védő érveivel egyező tartalommal indokolta meg. Fenntartotta a vagyonek Kobzás miatt előterjesztett perorvoslatát is, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által elvont pénzösszeg a védenccé által ügyvezetett gazdasági társaságot illette, és a jogi személlyel szembeni intézkedésre nem tett az ügyészség indítványt. Kiemelte még, hogy a védenccé terhére írt rendkívüli forgalmat a cég vezetésének észlelnie kellett volna, és a mennyiség az ország szeszfogyasztásának nagy részét lefedné, ami nem lehet reális. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság maradéktalanul magáévá tette az ügyészség álláspontját, tényállását, indokait, ezért hiányzik az eltérő minősítés elutasításának megfelelő indokolása. Összességében a jogi minősítés megváltoztatásával a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

XV. rendű vádlott védője a felmentés, másodlagosan enyhítés végett bejelentett fellebbezését fenntartotta, egyben a hatályon kívül helyezés érdekében előterjesztett ügyészi indítvány elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a lehallgatási anyagra alapította védenccé bűnösségét, amely - ahogy arra az elsőfokú ítélet is utal - nem elegendő, és bár más bizonyítékokat is megjelöl az elsőfokú bíróság, azok részletesen kifejtett összevetése elmaradt, ezért a törvényszék az indokolási kötelezettségét nem teljesítette. Álláspontja szerint az ítélet megalapozatlan, mert nem taglalja a keretjogszabályban körülírt feltételeket, nem jelöl meg vámtarifaszámot, nem minősíti/határozza meg pontosan a létrejött jövedéki termék fajtáját. Kifogásolta a szeszes ital megjelölést, mert ezt a fogalmat nem ismeri a jövedéki törvény. A jogi minősítés körében vitatta az üzletszerűség megállapíthatóságát, és kiemelte, hogy XV. r. vádlott nem bukott meg, hanem egyszerűen abbahagyta a tevékenységet. Elsődlegesen védenccé felmentésére tett indítványt, másodlagosan az üzletszerűség mellőzése miatt enyhébb jogi minősítésre és végrehajtásában

felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására, de annak a meggyőződésének is hangot adott, hogy a kiszabott büntetés az elsőfokú bíróság jogi minősítése mellett is eltúlzott mértékű, figyelemmel a jelentős időmúlásra és a vádlott törvénytisztelő életmódjára, életkorára.

XVI. rendű vádlott védője perbeszédében védő társaihoz hasonlóan vitatta a titkos információgyűjtés adatainak felhasználhatóságát, majd kifejtette, hogy védence tekintetében egyébként is csak két beszélgetés áll rendelkezésre, amelyből nem olvasható ki az elsőfokú bíróság következtetése. Vitatta a bizonyítékok értékelését és a védence tudattartamára vont és marasztaló határozat meghozatalát eredményező következtetést. Mindezekre figyelemmel védence felmentését indítványozta, de a fellebbezését kiterjesztette másodlagosan az ügy hatályon kívül helyezése végett is.

XVIII. rendű vádlott védője a fellebbezését azzal egészítette ki, hogy azt hatályon kívül helyezés érdekében is előterjesztette. Álláspontja szerint két lehallgatási anyag alapozta meg a védence marasztalását, ráadásul a második beszélgetés a megrendelés lemondását tartalmazta. A tényállás nincs felderítve, nincs körüljárva az elkövetői magatartás, ezért védence felmentését, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

XIX. rendű és XX. rendű vádlott védője a lehallgatási anyag felhasználásának törvényességét, majd az abból feltárt adatokra alapított tényállás helyességét vitatta. Álláspontja szerint nem derül ki, hogy mikor kezdték meg a vádlottak, mint társtettesek az elkövetői magatartást megvalósítását, abból pedig, hogy a XX. rendű vádlott kölcsönadta a céges kocsit nem lehet következtetéseket levonni, ezért a logikai lánc üres, nincs olyan tény, amely védencei bűnösségét bizonyítaná. Erre figyelemmel e két vádlott felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

XXI. rendű vádlott védője annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság feltárta a védence vonatkozásában rendelkezésre álló bizonyítékokat és az indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette, ezért az ítélet megalapozott, a felmentő rendelkezés helyénvaló, annak helybenhagyását és a hatályon kívül helyezésre irányuló ügyészi indítvány elutasítását kérte.

XXII. rendű vádlott védelmében az írásban benyújtott fellebbezés indokolása kifejtette, hogy a vádlott a bűncselekményt nem követte el. Megalapozatlan az ítélet tényállása, hogy anyagot átalakított jövedéki termékké. Nem nyert bizonyítást, hogy egyáltalán létrejött jövedéki termék. A bíróság megfosztotta a vádlottat a védekezés lehetőségétől, mert bizonyítási indítványainak nem adott helyt. A nyomozás során szóbeli ígéretet kapott újabb kihallgatásra, de többé nem idézték. A bíróság a tényállást a vád szószerinti átvételével állapította meg, és az 51. oldalon még az elírt várost sem javította. Nincs bizonyíték a 2005. november 4-i kiszállítás megtörténtének tényére. Hangoztatta, hogy a megvett Balut felhasználta, abból nem lett jövedéki termék. Kifogásolta, hogy nem rendeltek el a hangja azonosítására szakértőt, noha a testvére hangjával téveszthető, és tájszólása sem egyedi a környéken. A megfogalmazott minőségi kifogásokat a sablonok mosásakor észlelték az alkalmazottai. A szesz rendelés kapcsán arra hivatkozott, hogy az a kocsmárosi minőségében történt. Összességében a felmentés iránt bejelentett fellebbezését az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése végett is előterjesztette, a felmentésre tett indítvány fenntartása mellett.

A nyilvános ülésen kifejtett védői álláspont szerint a tényállás nincs felderítve, a bíróság maradéktalanul magáévá tette az ügyész vádiratát és kiindulását abból, hogy az anyag teljes egészében átalakult jövedéki termékké. Nincs felderítve a termék átalakításának aránya, mennyisége, az összetevői, a vámtarifa besorolása, az alkoholszázaléka, noha enélkül adócsalás nem

bírálnak el. A védenca a megvett anyagot sablonok mosására használta, és az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványai a törvényszéken lesöpörtettek. Védenca vitatta a hozzá kötött telefonszám használatát, és azt, hogy az ő hangját hallották a tárgyaláson meghallgatott hanganyagban. Utóbbi bizonyítására szakértő kirendelését kérte, de ezt egy „huszárvágással” mellőzte az elsőfokú bíróság, mert „ő az empirikus módszereknek a mestere” és maga is meg tudta állapítani, hogy XXII. r. vádlott hangját hallja. Mindezekre figyelemmel védenca felmentését, másodlagosan az ügy hatályon kívül helyezését indítványozta.

XXIII. rendű vádlott védelmében eljáró védő azt emelte ki, hogy védenca tekintetében kirekesztésre kerültek a titkos eszközök a bizonyítékok köréből, ezért semmi nem bizonyítja a terhére rótt elkövetést. A vádlott segített XXII. r. vádlottnak, de nem bűncselekmény elkövetésében, hanem csak a szállításban. A lefoglalt tartályok nagyságából nem lehet visszakövetkeztetni a mennyiségre, és a titkos megfigyelésen tapasztalt gépkocsi cseréből sem csak a bűnös tudattartalomra lehet következtetni. Ezért védenca felmentését indítványozta.

XXIV. rendű vádlott védelmében eljáró védő a felmentés, másodlagosan enyhítés végett előterjesztett fellebbezését kiterjesztette az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében is. Kifejtette, hogy védenca büntetőjogi felelősségének az alapja I. sz. tanú és II. r. vádlott vallomása, amelyek kirekesztését kérte a már ismertetett okokból. Kifogásolta 8. sz. tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványának mellőzését és az indokok hiányát az elsőfokú ítéletből. Továbbra is utalt az anyag külföldre való szállítására, kifejtve, hogy az illegálisan is történhetett, ezért nem foghat helyt az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban kifejtett álláspontja. Aggályosnak tartotta 9. sz. tanú tanúvallomását, mivel e tanú nem ismerte fel védencét a tárgyaláson. A lefoglalással érintett és védencének kiadott telefonokkal kapcsolatban azt adta elő, hogy azok 10. sz. tanú tulajdonát képezik. A házkutatással kapcsolatban azt fejtette ki, hogy az nem egyenlő a tettenéréssel, az ott folyó tevékenység nem bizonyíték XXIV. r. vádlottal szemben. Mindezekre figyelemmel elsődlegesen védenca felmentését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte.

XXV. rendű vádlott védelmében védője a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az ítélet megalapozatlan, a levont következtetések helytelenek. Védenca bérleti szerződést kötött az időközben elhunytal, vele szemben konkrét terhelő adat nincs, tudattartalmára pedig nem lehet életszerűséget következtetéseket levonni.

XXVI. rendű vádlott és XXIX. rendű vádlott védelmében a védő az előterjesztett fellebbezést akként módosította, hogy elsődlegesen a vádlottak felmentése, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítás végett tartotta fenn.

A felmentés indokaként az ítélet megalapozatlanságát jelölte meg. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat törvénysértően mérlegelte és értékelte. A bizonyítási indítványok elutasítása miatt az ügy felderítetlen maradt, illetve hiányos. Álláspontja szerint a II. rendű vallomása más bizonyítékkal nem ellenőrizhető, noha fontos szerepet kapott a könyvszakértő megállapításainál, és véleménye szerint a II. rendű vádlott az elmondottakat félelmében mondta, tartva az előzetes letartóztatástól, miközben a védelemhez való joga sérült.

Álláspontja szerint a védencainak felrótt mennyiség eltúlzott, néhány ember képtelen ilyen mennyiségű szesz feldolgozására, az értékesítési láncolat végfelhasználói pedig felderítetlenül maradtak. Vitatta a felrótt mennyiséget is, mert álláspontja szerint az nem haladhatta meg az 52ezer litert. Vitatta a szesztartalom ítéleti meghatározását is, valamint XXVI. rendű vádlott köthetőségét a

két gazdasági társasághoz, továbbá 11. sz. és 12. sz. tanú tanúvallomásának elfogadhatóságát. Megismétli a védenca védekezését a tekintetben, hogy a feltalált anyag a védenca fiának korábbi büntető ügyéből maradt vissza.

A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványát az eljárási szabálysértésekre, a bizonyítási indítványok elutasítására (1. sz. és 2. sz., továbbá vegyészszakértő tekintetében) alapította, de kiemelte, hogy a 92 térfogatszázalék meghatározása becslés eredménye, és az anyagazonosság sem bizonyítható, mindezek pedig a másodfokú eljárásban nem korrigálható megalapozatlanságok.

XXVII. rendű vádlott védője a fellebbezését módosított tartalommal, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében is fenntartotta. A felmentést célzó perorvoslata kapcsán sérelmezte 13. sz. tanú kihallgatásának elutasítást, mert e tanú vallomása nélkül a tényállás felderítetlen maradt, kifogásolta a névvel illetett személyre vonatkozó információk fedőtörténetté minősítését, a II. rendű vádlott kihallgatásának törvénysértő voltát, a könyvszakértői vélemény alapjait. Életszerűtlennek tartotta a védenca terhére rótt elkövetési értéket, mert - az álláspontja szerint - néhány személy ilyen mértékben való előállításra képtelen. Kifogásolta a jövedéki termékke alakított fagyásgátló szesztartalmának meghatározását, az 1. sz. Bt. iratainak sorsát, 14. sz. tanú kihallgatásának elutasítását, és annak elvetését, hogy a feltalált anyag a vádlott korábbi büntető ügyéből maradt vissza a helyszínen. Kifogásolta a kihallgatott tanúk vallomásának értékelését és mindezek összevetésével védenca felmentését indítványozta. A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványát a fenti bizonyítási indítványok elutasításával, az álláspontja szerinti szabálytalan mintavételezéssel, a konkrét anyag szesztartalma vizsgálatának a hiányával, és a hatósági tanú hiányával indokolta.

XXX. rendű vádlott védője perbeszédében már kizárólag felmentés érdekében tartotta fenn a fellebbezését, eltérő tényállás megállapítása mellett. Vitatta a megállapított tényállás helyességét, kiemelte, hogy védencenek nem volt köze a beszerző 1. sz. Bt. és 3. sz. Kft.-hez, nincs bizonyíték a XXVI. r. vádlottal történt megállapodásra, és a közöttük lévő bűnös kapcsolatra. A házkutatás során talált tárgyak nem hozhatóak összefüggésbe védenccével, mivel a tanú vallomása szerint 2005. október után nem járt ki a házhoz. Kifogásolta a házkutatás körülményeit, mivel a tulajdonos értesítése elmaradt, a 16. sz. tanú nem volt végig a helyszínen, ezért a bizonyíték beszerzése nem volt törvényes, az nem használható fel az eljárásban. Vitatta a többi védőhöz hasonlóan a vegyész szakértői megállapítást, a titkos információ adatainak felhasználását, utóbbival kapcsolatos álláspontját részletesen kifejtve.

Álláspontja szerint nincs bizonyítva védenca elkövetési magatartása, ezért indítványozta a vád alól való felmentését.

XXXI. rendű és XXXII. rendű vádlott védelmében eljáró védő az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy az ítélet védencai tekintetében megalapozott, az elsőfokú bíróság számba vette és elégtelennek találta a bizonyítékokat a bűnösség megállapításához. Az ítéletben eleget tett a bíróság az indokolási kötelezettségének is. Az ítélet hatályon kívül helyezésre nincs törvényes ok, és bizonyítékok hiányában nem lenne mit megvizsgálni az új eljárásban. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a lehallgatási anyagok nem elégségesek a bizonyításhoz, de hozzáfűzte, hogy maga is ellenzi azok felhasználását a bizonyítékok sorában.

XXXIII. rendű vádlott védője a felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezést kiterjesztette az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében. Kifejtette, hogy egyetért az ügyességgel abban, hogy az ítélet felülbírálatra alkalmatlan, az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, az indokolás iratellenes, a bizonyítékok mérlegelése pedig elégtelen. Az enyhítést

célzó fellebbezését a jelentős időmúlással, büntetlen előéletével, rendezett életvitelével indokolta és az enyhítő szakasz alkalmazásával olyan tartamú büntetés kiszabását indítványozta, amelynek felfüggeszthető a végrehajtása.

Az utolsó szó jogán az I. rendű vádlott minden megtett észrevételét fenntartotta, majd gyermeke egészségi állapotához kapcsolódva a családi körülményeiket taglalta.

A II. rendű vádlott is védőjéhez csatlakozott, és kiemelte, hogy a munkáját végezte, bűnösségét vitatta.

A III. rendű vádlott védőjéhez csatlakozott.

A IV. rendű vádlott is védőjéhez csatlakozott.

A VI. rendű vádlott felmentését kérve csatlakozott védőjéhez, személyi és családi körülményeit sorolta.

A VII. rendű vádlott is védőjéhez csatlakozott, egyben felmentését kérte, az időmúlást sérelmezte, és egészségi állapotára hivatkozott.

A VIII. rendű vádlott megismételte védekezését, ismét 5. sz. tanúra és a helyszínre bejelentett családtagjaira hivatkozva felmentését kérte.

A XI. rendű vádlott védőjéhez csatlakozott, egyben sajnálatát fejezte ki, hogy belekeveredett az ügybe, majd arra hivatkozott, hogy csak a szállításban vett részt. Hivatkozott még a kedvező személyi körülményeire és munkájára.

A XII. rendű vádlott csatlakozott a védőjéhez, és maga is az ügy hatályaon kívül helyezését, de másodsorban a büntetése enyhítését kérte, ártatlanságát kiemelve.

A XXIV. rendű vádlott a felmentését kérte.

A XXV. rendű vádlott azt emelte ki, hogy nem találtak ellene bizonyítékot, ezért a felmentést kérte.

A XXVI. rendű vádlott védekezését ismételte, e szerint legális kereskedelmi tevékenységet folytatott, ezért a felmentését kérte.

A XXIX. rendű vádlott csatlakozott a védőjéhez.

A XXX. rendű vádlott ártatlannak tartotta magát.

A XXXI. rendű vádlott nem kívánt nyilatkozni.

A XXXII. rendű vádlott csatlakozott a védőjéhez.

A XXXIII. rendű vádlott is csatlakozott a védőjéhez és a felmentését kérte, mivel nem érzi magát bűnösnek.

A többi érintett vádlott nem jelent meg a határnapon a szabályszerű idézés ellenére, ezért megfosztotta magát e jog gyakorlásától, noha a nyilvános ülés megtartását nem akadályozta.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben, de a (2) bekezdésben foglalt korlátok között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és a megelőző eljárását.

A Fővárosi Ítéltábla elsőként az eljárási szabályok megtartását vizsgálta és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan abszolút eljárási szabálysértést, amely az ügy felülbírálatát megakadályozta volna. Relatív eljárási szabálysértésként értékelte, hogy az elsőfokú bíróság a védelem kellő időben előterjesztett szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát nem teljesítette, noha az adott időben hatályos eljárási szabályok ezt indokolták volna. Ellenben az eljárási szabályokban időközben bekövetkezett változása miatt már nem kötelező előírás a védelem bizonyítási indítványának való helyt adás, és a - védelem álláspontjával szemben - már kialakult bírói gyakorlat, hogy az egyébként megalapozott ítélet esetében ez - az eljárási törvény által túlhaladottnak tekinthető - szabály megakassza a büntető ügy érdemi felülbírálatát, illetőleg azt a felek jogainak sérelmeként értékelje. A védelem erre hivatkozó képviselői tévesen értelmezték az e tekintetben állandósult gyakorlatot.

A II. rendű - érintett - vádlott és védője kivételével minden jogi képviselő arra hivatkozott, hogy II. r. vádlott első ízben megtett vallomása nem vehető figyelembe, mivel azt a védelem jogainak megsértésével szerezte be a nyomozó hatóság. A másodfokú bíróság beható vizsgálat alá vonta a kihallgatás körülményeit, és azt állapította meg, hogy nem történt eljárási hiba, a védelemhez való jog nem sérült. Az elsőfokú ítélet taglalja a vádlott védőjének megidézésével kapcsolatos álláspontját, azonban az iratok tartalma alapján az adott okfejtéssel szemben azt kell kiemelni, hogy az iratok között megtalálható az a hivatalos feljegyzés (I/7. kötet 2441. oldala), miszerint a nyomozó hatóság tagja felvette a kapcsolatot telefonon a védővel, és szóban értesítette a kihallgatásról. A védő mind a kirendelést, mind pedig az értesítést tudomásul vette, azonban más elfoglaltságára hivatkozva bejelentette, hogy a kihallgatáson nem tud részt venni. Ezzel együtt kérte a faxon való írásbeli értesítését is. Ezt követően a II. rendű vádlott vallomást tett, soha nem hivatkozott arra, hogy nem önszántából tette. A törvény nem írja elő kötelezően a gyanúsított kihallgatásánál a védő jelenlétét, csak a szabályos értesítést, ami kétségtelenül megtörtént. Ezért II. r. vádlott gyanúsítottai vallomása törvényesen képezte részét a bizonyítási anyagnak, és azt pedig helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy nevezett e vallomását a Fővárosi Törvényszék előtt is fenntartotta, és - bűnös tudattartalmának vitatása mellett - a tények tekintetében következetes és más bizonyítékokkal is alátámasztott vallomást tett.

Következetesen hivatkoztak a védők arra, hogy 1. sz. tanú védő távollétében való kihallgatása olyan eljárási szabálysértés volt, amely nevezett védelemhez való jogát sértette, ezért ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből. Az ügy irataiból kitűnően 1. sz. tanút a kihallgatása kezdetén figyelmeztették arra, hogy kötelező a védelme, ezért ha három napon belül nem gondoskodik védő meghatalmazásáról, akkor a hatóság védő kirendeléséről gondoskodik. 1. sz. tanú megjelölte az ügyvédet, miszerint védelmében őt kívánja meghatalmazni. Az iratok között megtalálható a következő napi dátummal ellátott meghatalmazás. Az a kitétel, hogy a védő nem járul hozzá a védence kihallgatásához nem bír jelentőséggel. 1. sz. tanú vallomásának bevonása a bizonyítékok körébe már csak azért sem kérdőjelezhető meg, mert ő volt az egyetlen, aki ügyészi kihallgatást kért és azon a védőjével együtt részt is vett. Itt elmondta, hogy a korábbi vallomásait fenntartja, mert „ügy történt, ahogy elmondtam”. Észrevételt és panaszt nem fogalmazott meg, a jegyzőkönyvet aláírta, védője jelen volt. Ilyen előzmények mellett a másodfokú eljárásban a bizonyíték

kirekesztését lehet szorgalmazni, de az nem vezethet eredményre. Az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen használta fel a később elhunyt gyanúsított vallomását.

A felülbírált ügy leginkább támadott bizonyítéka a titkos információ gyűjtés eredményének felhasználása volt, amely ugyancsak az eljárási kérdések között vizsgálendő. Az elsőfokú bíróság nemcsak a felhasználás során nem vétett hibát, és törvényesen vonta értékelési körbe a lehallgatott telefonbeszélgetéseket és a titkos megfigyelések során beszerzett anyagokat, de annak pontos jogi indokát is megadta. Az elsőfokú bíróság okfejtése a másodfokú eljárásban is irányadó volt, jogszabályszerű hivatkozásokon és törvényes alapokon nyugodott. Részletes ismételése szükségtelen. Mivel azonban valamennyi védőbeszéd visszatérő támadási pontja volt az ítélet bizonyítékokat értékelő tevékenységével szemben, ezért a másodfokú bíróság ítéletének indokolása is néhány ponton utal mindezekre.

A védelem a megyei bíróság igazolásának tartalmát is bírálat alá vonta, és kifogásolta a lehallgatott telefonszámok megjelölésének hiányát. Az elsőfokú bíróság kitért az indokolásában arra, hogy az egyes beszélgetéseknél pontosan rögzítésre került a hívó és a hívott telefonszám, továbbá annak helye/cellapozíciója is. A védelem a másodfokú eljárásban továbbra is hiányolta ennek megjelölését az igazolásból, és egyéb tartalmi hiányokat is megjelölt. Az elsőfokú bíróság idézte a vonatkozó jogszabályt, de ehelyütt a másodfokú bíróság is utal a Be. 206/A §-ra, annak (7). bekezdésére, amely a tartalmi elvárás konkrét kereteit rögzíti. E szerint az igazolás tartalmazza a bíróság megjelölését, az engedéllyel érintett ügy számát és tárgyát, az érintett személyek nevét, a titkos információgyűjtés engedélyezésére irányuló előterjesztést, illetőleg az engedély kereteit.

Mivel az iratok tartalma szerint a kiállított igazolás e kritériumoknak megfelel, ezért a védők elvárása szerinti további kellékek már túlmutatnak a jogszabály által megkövetelt kötelező kellékeken, ezért hiányuk irreleváns.

Arra is tartalmaz indokolást az elsőfokú bíróság ítélete, hogy miként kell értelmezni az Alkotmánybíróság 2/2007. számú határozatát. Indokolása helytálló, a visszamenő hatály hiányával kapcsolatos értékelése hibátlan. Az ennek ellenére való hivatkozás miatt legfeljebb annyiban egészíthető ki az érvrendszer, hogy maga az Alkotmánybíróság is utal arra, hogy a közrend és a közbiztonság védelmére nem tartotta kívánatosnak, hogy az engedélyhez kötött titkos eszközök alkalmazásának a lehetősége időlegesen teljes egészében kikerüljön a bűnüldözésre jogosult és köteles hatóságok eszköztárából, ezért az új szabályok megalkotására elegendő időt biztosítva a kérdéses rendelkezést pro futuro hatállyal semmisíti meg. Ez a megfogalmazás pedig nemcsak a jövőbeni hatályt jeleníti meg, hanem azt is, hogy az Alkotmánybíróság célja és elvárása is az volt, hogy a szükséges körben továbbra is működjenek, és az új szabályok megalkotásáig érvényben maradjanak - az egyébként alkotmányellenesnek tekinthető - régi szabályok.

A védelem több képviselője által is elfoglalt állásponttal szemben, a fentiekre alapított bizonyíték felhasználás, semmiképpen sem jelenti a különböző időpontban hatályban lévő eljárási szabályok keveredését és betartásának következetlenségét sem.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen utalt a Be. 605. § -ra, mivel a jogszabály itt adott előírása miatt szintén az állandó bírói gyakorlat része lett, hogy a korábbi szabályok szerint törvényesen elvégzett eljárási cselekményeket nem teszi semmissé az új törvény hatályba lépése.

Mindezekre figyelemmel a titkos információgyűjtés eredménye felhasználható és törvényes bizonyíték. A haladéktalanságra, a célhoz kötöttségre, továbbá a titkos adatszerzésre vonatkozó

védelmi hivatkozások már az új törvény, illetve egy más jogintézmény (titkos adatszerzés), illetve a különböző időpontban hatályos szabályok keveredésén alapulnak, ezért nem vezethettek eredményre.

A bizonyítási indítványok elutasítása is támadási pont volt az elsőfokú bíróság eljárásával szemben. A későbbiekben kifejtett nagyrészt megalapozott tényállás miatt nem vált szükségessé további bizonyítás, tehát nem kifogásolható az indítványok elutasítása. Az elsőfokú bíróság az elutasításról - főként a 2014. január 17-i határnapon - döntött, és az ítéletben e határozatait kellően megindokolta. A másodfokú eljárásban előterjesztett azonos hivatkozások az előzőekből következően nem foghattak helyt, az ügy érdemére vonatkozó később kifejtendő indokok miatt. Lényegében csak elenyésző bizonyítási indítvány maradt elbírálatlanul, ezeket a másodfokú bíróság tekinti elutasítottak, szintén a később kifejtendő miatt.

Meg kell jegyezni, hogy az ítélet táblája osztotta a védők álláspontját a tekintetben, hogy a hosszú tárgyalási szak számos határnapját átfogó bizonyítási eljárásban lehetőség nyílt volna az indítványozott tanúk kihallgatására, és a vallomásuk mérlegelési körbe vonására, mert ez már nem jelentett volna további időmúlást, ellenben a megállapított történeti tényállás megalapozottsága miatt a későbbiekben ezt hiányolni már oka fogott.

Az elsőfokú bíróság tényállásának a korábban kifejtett és főként eljárási szabálysértésekre hivatkozva kifogásolt megalapozottságán túlmenően, szinte egyhangúan a vámtarifaszám hiányára hivatkoztak a védők, mert álláspontjuk szerint az ügy anélkül nem bírálható felül.

Az ítélet nagy terjedelme miatt nyilván elkerülte a figyelmet az elsőfokú ítélet 72. oldalának utolsó előtti sorában megbúvó adat, amely rögzíti a vámtarifaszámot, a megfokolt végtermék vámtarifaszáma pedig közömbös. Mivel a meghatározás az iratokban található szakvélemény adata, és a védelem sem az erre illetékes hatóság meghatározását, hanem mindössze annak hiányát kritizálta - az további indokolást nem igényel.

Ugyancsak közös hivatkozásnak és az ítélet megalapozottsága elleni támadásnak tekinthető az alkoholdermék térfogatszázalékának meghatározása. A szakértő erre többféle számítású verziót is kidolgozott, és rendelkezésre álltak a lefoglaláshoz köthető mérési eredmények is. Nyilvánvaló félreértés az arra való hivatkozás, hogy fellelhető volt 92 térfogatszázalék alatti termék is, mivel ezt egyáltalán nem támasztják alá az iratok. Illetve olyan körben volt ilyen ítéleti megállapítás, amelyek a már tovább ízesített és közvetlenül emberi fogyasztásra/eladásra szánt termékek voltak, de ez már túlmutatott a vád tárgyán. A vád kizárólag az 5. sz. Kft-től megvásárolt magas alkoholfokú termék jövedéki termékkel alakítását tette vád tárgyává, az így létrejött jövedéki áruval való további tevékenységet/kereskedést már nem, ami a vád tényállásából, minősítéséből és a tovább értékesítéshez kapcsolódó a jövedéki termékre vonatkozó általános forgalmi adó fizetési kötelezettség felszámításának hiányából egyaránt következik. A szakvéleményekben meghatározott, és a lefoglalt mintákból megállapítható érték legkisebb mértéke a 92 térfogatszázalék volt, de a legtöbb minta ezt messze meghaladta. Az ügyész a perbeszédében ezért határozta meg ekként, és egyben legkedvezőbbként az alkohol 92 térfogatszázalékát. Az ezzel ellentétes hivatkozás iratellenes, félreértés eredménye, ezért hibás és alaptalan, pontosabban a már tovább értékesített - nem vád tárgyává tett - és többletmagatartással létrehozott, a termékkel való kereskedelemhez kapcsolódott.

Tekinthető további együttes védői kifogásnak az elkövetési érték számítása, amely részben átvézet a könyvszakértői bizonyításhoz is.

Előre kell bocsátani, hogy a szakvélemény korrekt és teljes volt, a szakértő kellően megmagyarázta a tárgyaláson a számítás alapjait, formáit, és kimerítően választ adott a hozzá intézett kérdésekre. Megjelölte a szakvélemény a vizsgálati anyagot, és a szakértő elmondta, hogy szakaszosan kapta meg az iratokat, azt még a bíróság előtt sem tudta ki lett terhelt, ezért a vád tárgyává tetteken túlmenően is számos adatot vizsgált és rögzített, több gazdasági társasággal kapcsolatos megállapítást tett, és adatot munkált ki.

Nem merült fel más szakértő bevonásának szükségessége, és a védelem által becsatolt könyvszakértői vélemény sem kifogásolta az eljárásban bevont/kirendelt szakértő számítási módszerét, elvi előrebocsátásait.

17. sz. tanú az 5. sz. Kft. iratainak vizsgálata alapján megállapította, hogy milyen számlákkal és szállítólevelekkel egyaránt alátámasztott anyag értékesítés történt, majd megvizsgálta a szállítóleveleket a II. rendű vádlott vallomásaiban foglaltakra is figyelemmel. Ezt követően az összes szállítólevelet górcső alá vette az esetleges kettősség kiszűrése végett. A szakvéleményhez mellékelte és az egyes eladásokra vonatkozó táblázatok és okiratok teljes összhangban álltak a titkos lehallgatásokban elhangzó megrendelésekkel, a szállításokkal, a tanúk vallomásaival, és a titkos megfigyelés alapján rendelkezésre álló, a szállításokra vonatkozó jelentésekkel is. A telefonon való megrendelés és szállítási időpont, az ott megrendelt mennyiség visszaköszönt a szakértő által összeállított, a megrendelt és kiszállított mennyiséggel kapcsolatos megállapításokban.

Nem véletlenül hívta fel a felek figyelmet a szakértő a bírósági tárgyaláson arra, hogy ne csak a szakvélemény leíró részét olvassák, hanem a mellékletek tartalmát is böngésszék. Ezt a másodfokú bíróság is szem előtt tartotta és a fent leírt egyezőségeket maga is észlelte.

A másodfokú bíróság nem is igazán tudta értelmezni a védők arra vonatkozó kifogását, amely a könyvelési bizonylatoknak a vevő oldaláról való vizsgálatát szorgalmazta, mivel azok többnyire bele sem kerültek a vevő könyvelésébe. A legtöbb vevőként feltüntetett cég már nem legálisan, vagy más által és másként működött, vagy nem voltak a könyvelésében fellelhetőek az 5. sz. Kft. számlái.

Ezeket a szakértő megvizsgálta, a negatív megállapításokat megtette. Az 1. sz. Kft.-nél fellelhető volt a vásárlásra vonatkozó bizonylat, ott a szakértő az összevetést elvégezte, és a vonatkozó megállapítást ezzel összefüggésben megtette.

Csak utal a másodfokú bíróság annak a védőnek a felvetésére, aki az 1. sz. Bt. számláinak sorsát sérelmezte, hiszen a könyvelés nem fogadta be az 5. sz. Kft. számláit, nem is tudta volna. Ennek két oka is volt, egyrészt már nem volt XXVI. r. vádlott érdekeltségben az egyébként nem is működő gazdasági társaság, másrészt az irányadó okirati bizonyítékok és az ítélet indokolása szerint is, már a keletkezésüket követően rövidesen megsemmisítésre kerültek, meg sem érve a védő által hivatkozott megsemmisülést.

Itt jegyzi meg azt is a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű vádlott védelmében már a szakvéleménnyel szemben kifogásként fogalmazódott meg, a teljesség hiánya. Ugyanakkor maga I. r. vádlott nyilatkozott úgy az elsőfokú bíróság előtt, hogy voltak bizonylat megsemmisítések. Ez az észrevétel lényegében alátámasztotta a másodrendű vádlott és számos más személy vallomását, igaz hozzáfűzte, hogy azok adójogi szempontból nem voltak lényegesek. A megsemmisítés tényének elismerése mellett, a teljesség igényének megfogalmazása nehezen hozható összhangba.

A nem működő vagy más tulajdonos érdekeltségében álló gazdasági társaság - több esetben - meghamisított, más esetekben meg is semmisített bizonylataira vonatkozó objektív szakértői bizonyítás nyilván nem hajtható végre, szemben az ezt szorgalmazó védők elvárásával.

Mivel az adatok számos ponton egyezést mutatnak, ezért az iratanyaggal kapcsolatos megjegyzések, felvetések és aggályok nem bizonytalanították el a szakvélemény személyi és okirati bizonyítékkal alátámasztható adatait.

Több védelmi indítvány közös része volt az élelmiszeripari szakértő kirendelése, annak megállapítása végett, hogy a létrejött végterméknek milyen élettani hatása volt, illetőleg mennyiben lehet maradéktalanul eltávolítani a denaturáló szereket, illetve miként értelmezhető az emberi fogyasztásra való végleges alkalmatlanná tétel, és a létrehozott fogyasztásra szánt szeszes ital.

Az elsőfokú bíróság nem mulasztott, amikor erre nem rendelt el vizsgálatot, mivel nem ez képezte az ügy tárgyát. Nem tett az ügyészség a vádirat részévé sem testi épség, sem egészség elleni, sem egészséget károsító bűncselekményt, ezért a bizonyítás ilyen irányban való kiterjesztése messze túlhaladta volna a vád kereteit. A vádlottak büntetőjogi felelőssége vizsgálatának a tárgyát kizárólag az elvont adó képezte.

Mivel tény az, hogy létrejött a jövedéki termék, és további műveletek elvégzése után terítve lett az országban, sőt adatok merültek fel a „kész”/ ízesített szeszes ital külföldi értékesítésére is, nincs mit vizsgálni azon, hogy milyen módszerekkel és végeredménnyel lehetett a műveletet elvégezni, mert az átalakítás megtörtént, az e tevékenységet végző vádlottak a módszert ismerték és a jövedéki termék előállítását végrehajtották.

Csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy felmerült az eljárásban, hogy az I. rendű vádlott szándékosan csökkentette, illetve mellőzte bizonyos anyagok teljes belekeverését az anyagba. Rendelkezésre áll olyan szakvélemény is, amely szerint az anyag termékleírásában feltüntetett mennyiségeknél nagyobb pl. a szesztartalom, továbbá a személyi bizonyításból származó információk között is megjelenik az ilyen tevékenységre való utalás, más esetben ezt okirat is megerősíti, de e tekintetben nem vizsgálódott tovább az elsőfokú bíróság és jelezte, hogy ezt nem látja kétséget kizáróan megállapíthatónak. Az ügyész sem szorgalmazta a bizonyítás ilyen irányban való továbbfejlesztését, ezért ezzel már nem kellett foglalkozni a másodfokú eljárásban, azt sem az ítélet, sem a fellebbezés nem tette indokoltá, és a vád keretei közé sem tartozott.

A védelmi felvetések, és az elsőfokú ítélet ellen a fellebbezésben intézett támadások miatt ki kell hangsúlyozni, hogy az ügyet egységes egészként kell kezelni, az abból történő részletek kiragadása, egyes mozzanatok önálló elemzése nem lehetett alkalmas a célzott joghatás elérésére. Az egyes vádlottakra rendelkezésre álló bizonyítékokat sem lehet önállóan vizsgálni, mivel azok a nagy egészhez köthetőek, és ekként nyernek értelmet a lehallgatás félmondatai, az elhangzott utalások és mindaz, amely mozaikokból a történeti tényállás megállapítása építkezett.

A felmerült apróbb adatok összerakása után pontosan feltárult a kép, amely arra adott az elsőfokú bíróság számára alapos és logikus következtetési alapot, hogy I. rendű vádlott pontosan tudta, hogy az általa forgalmazott anyag fantázianevű termékből előállítható/visszatisztítható a jövedéki termék, amely tovább kezelve igen nagy haszonnal értékesíthető. Ezért nagy mennyiségben szerezte be az anyag alapanyagait és a II. rendű vádlott segítségével kialakította az ítéletben felvázolt értékesítési rendszert, megjelölte az árakat és felügyelte az értékesítés folyamatát. A közvetítők továbbértékesítését segítendően kerülte a megszabott árakon kívüli eladást. Maga is adott tanácsot a

forgalmazott termék átalakításhoz/visszaalakításához jövedéki terméké, és a minőségi kifogások során is segítséget igyekezett nyújtani. Pontosan tudta, hogy miért van szükség ilyen hatalmas mennyiségű beszerzésre, érdeke volt az is, hogy minőségi probléma nélkül működjön a folyamat. Ahogy az is érdeke volt, hogy ne legyen feltűnő a nagy mennyiségű értékesítés útja, a vásárlók személye. Anyagi érdekeltisége nemcsak a gazdasági társasága legális bevételeinek növelésében merült ki, hanem a személye részére készpénzben és könyvelési bizonylatok nélkül visszajuttatott/kért heti több millió forint nagyságrendű készpénzben is. Nehezen „termelődött” volna ki ez a személyes bevétel a hivatkozott szabályos célra való eladással.

Az 5. sz. Kft. vásárlói pedig terítették a megvett árut, és maguk vagy más személy útján előállították a jövedéki terméket, miközben segítséget kaptak és nyújtottak az átalakítás problémáinak megoldásában, a munkaidőt megelőző hajnali szállítás lebonyolításában, a hatóság kikerülésében, az átalakító helyek leplezésében, a szállítmányok kerülő úton, vagy váltott vezetőkkel, vagy felvezetéssel való szállításában, illetőleg az elkészült jövedéki termékkel való továbbkereskedésben.

Miután ez a rendszer felvázolható volt, az egyes vádlottakra lebontható elkövetési magatartások, vagy azok hiánya, a cselekménysorban való szerepük, részvételük és tudattartalmuk a további bizonyítékok egyenkénti értékelésének és mérlegelésének a függvénye.

Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy nyilvánvalóan nem vezethettek eredményre és foglalkozni sem kellett azokkal a védői felvetésekkel, amely tanúkat, így különösen egyes szállítókat, kívülálló személyeket, együttműködő vádlottakat stb. jelölnek meg és hiányolnak a vádlottak padjáról. A bíróság a vád keretei között jár el, ezért erre nem neki kell választ adnia.

A Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás alapján mentes a Be. 352. § (1) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, minden vonatkozásban megalapozott, tartalmazza a szükséges tényeket. Az első fokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének is, így az általa megállapított tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban, de az iratok és a másodfokú nyilvános ülés adatai alapján néhány ponton kiegészítésre szorult:

- I. r. vádlottnak - előadása szerint - 2016. február 10. napján gyermeke született, aki leukémiás megbetegedésben szenved
- II. r. vádlott - előadása szerint - egy Kft-nél dolgozik 2016. augusztus 24. napjától, havi 181.000,- forint bruttó jövedelemmel
- XXXVII. r. vádlottnak gyermeke született 2015. július 2. napján (születési anyakönyvi kivonat)
- I. rendű vádlottal szemben az elsőfokú ítéletben feltüntetett 2 év - végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetés mellett 5 millió forint pénzmellékbüntetést is kiszabott a Győri Törvényszék.
- XV. rendű vádlott a Kiskunhalasi Városi Bíróság ítéletéből helyesen 2011. július 27. napján szabadult feltételesen
- XVIII. rendű vádlott esetében a Lenti Városi Bíróság ítélete helyesen 2.B.100/2006/7. számú, és vele szemben 400.000,- forint pénzmellékbüntetést és 1.147.937,- forint vagyonelkobzást is kiszabtak.

- E vádlottat a Nagykanizsai Városi Bíróság természetkárosítás büntette miatt is ítélte a 3 év 6 hónapi börtönbüntetésre.
- XX. rendű vádlottat a Nyíregyházi Városi Bíróság a B.3678/2002/47. számú ítéletével 1.000.000,- forint pénzmellékbüntetésre is ítélte.
- XX. r. vádlottat az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a Kecskeméti Törvényszék a 2014. június 27. napján kelt és a Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.III.724/2014/73. számú határozatával 2015. június 1. napján jogerősen csalás büntette miatt 2 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- XXIII. rendű vádlottat a Szegedi Városi Bíróság a helyesen 3. Bf.954/2010/6. számú határozatával 1 év közügyektől eltiltásra is ítélte.
- XXX. rendű vádlottat az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a Kecskeméti Járásbíróság 2015. november 9. napján és 25. napján jogerős 29.Bpk.777/2015/2. számú határozatával a 2015. szeptember 6. napján ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt 140.000,- forint pénzbüntetésre és 7 hónapi járművezetéstől eltiltásra ítélte.
- XXVIII. rendű vádlottal szemben a Fővárosi Törvényszék 2013. november 19. napján kelt 402-II. számú végzésével felfüggesztette az eljárást a Be. 188. § (1) bekezdés b./ pontjában írt okból, a Be. 266.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében, a Be. 307. § (1) bekezdése alapján.
- XIII. rendű vádlott esetében az eljárás megszüntetésének a jogcíme a Be. 332. § (1) bekezdés c./ pontja szerinti ítélt dolog.
- Az elsőfokú ítélet 75. oldalán a hektoliter fokra való utalást akként egészíti ki, hogy 2004. május 1. napját a mértékegység neve: térfogatszázalék.
- Az elsőfokú ítélet II. r. vádlottra vonatkozó tényállását akként egészíti ki, hogy havi 50-200 ezer forint általa „prémiumnak” jelölt plusz juttatásban részesült, az ítéletben kifejtett tevékenységéért a havi fizetésén túlmenően. / vádlott saját előadása alapján /
- Az ítélet 78. oldalán az 1. tényállás harmadik sorában a számla szó után a szállítólevelek szót beékeli, a mondat további részének érintetlenül hagyásával.
- A tényállás 11. pontjában az ítélet 93. oldalán az elkövetési időt 2004. július 5. napjára pontosítja a júniussal szemben (nyomozati iratok 3365. oldal).
- A tényállás 15. pontját azzal pontosítja, hogy a 2. sz. Kft. 2005. április 20-án került törlésre a cégnyilvántartásból (nyomozati iratok 3637. oldal).
- A tényállás 16. pontjában a 98. oldal utolsó 13 sorában írt anyag megrendelést akként jelöli meg/vonja össze, hogy azt 18. sz. tanú, XXVI. r. és XXVII. r. vádlott adta le az 5. sz. Kft. felé (ezzel kiküszöbölve a hevenyszve odavetett megfigyelési anyag tartalmát).
- A 99. oldal utolsó két bekezdését pedig akként módosítja, hogy XXX. r. és XXXIII. r. vádlott 2005 októberétől december 15-ig 100.120. liter, azaz 176.851.968,- forint összegben

csökkentette a jövedéki adóbevételt (a tényállásban e vádlottak terhére rótt elkövetési időre eső elkövetési érték, amelyet a szakvélemény adatai alapján és az elsőfokú ítéletben vétett összeadási hiba miatt kellett módosítani, és amely az alkalmazott számítási mód szerint: 92 térfogatszázalékkal és 1920 Ft/l jövedéki adómértékkel összeszorozott összeg).

- Az elsőfokú ítélet tényállásában a „szakvélemény adatai szerint” kitéltelt, mint tényállást mellőzi, helyette a bíróság (a szakvélemény adatai szerint azt állapította meg) megjelöléssel helyettesíti értelemszerűen.
- Az elsőfokú bíróság tényállásában (76-77. oldal) feltüntetett jogszabályi felhívást, illetőleg a jogszabály tartalmi ismertetését az ítélet jogi indokolásába helyezi át.
- XV. rendű vádlottat a Kiskunhalasi Járásbíróság 9. B. 560/2005-9. számú - 2006. május 31. napján kelt - és **2006. június 6.** napján jogerős ítéletével - más bűncselekmény mellett -, üzletszerűen elkövetett, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő jövedékkel visszaélés büntette miatt 1 év 4 hónapi börtönbüntetésre ítélte, amelynek a végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Az ítélet e bűncselekményre vonatkozó tényállása szerint XV. r. vádlott ingatlanán a Vám-és Pénzügyőrség **2005. május 25.** napján házkutatást tartott, ennek során tetten érték jövedéki termék engedély nélküli előállításában. A vádlott a lefoglalt 2223 liter alkohol vonatkozásában 3.569.069.-Ft-tal csökkentette a jövedéki adóbevételt.

Az így kiegészített tényállás már teljes és hibátlan, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A tényállás kiegészítését megelőzően már számos ponton foglalkozott a másodfokú bíróság az eljárás illetőleg a bizonyítás egészét érintő, és a védelem által felvetett anyagi és eljárásjogi problémákkal, rögzítette az ezzel kapcsolatos álláspontját. Megerősítette a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyíték felhasználásának törvényességét. A továbbiakban az ítélet tábla az egyes tényállási pontokhoz/vádlottakhoz és további védői felvetésekhez kapcsolódva továbbmenő megállapításokat is tesz.

Az I. rendű vádlott tudattartalma, szándéka, és haszonszerzésre irányuló célzata felől nem hagy kétséget a bizonyítási anyag. Terhelt társi vallomás, nagyobb számú tanúvallomás, és a lehallgatási jegyzőkönyvek adatai bizonyítják. A telefonbeszélgetések feltárják I. r. vádlottnak az anyag eladási árszabását, az egyes vevők felé meghatározott vételárat, a vevők egymás közötti tovább értékesítésének sérelmezését, az átalakítás során tapasztalt minőségi kifogások kezelését, a kiküszöbölésben nyújtott segítséget, és az is kiderült, hogy bizonyos kérdéseket igyekeztek a vádlott társak úgy megoldani, hogy azzal ne kelljen a kifogásolónak személyesen I. r. vádlottat keresnie. A bizonyítási eljárás adatainak összességében való értékelése a már korábban rögzítetteket minden tekintetben alátámasztja, és kétséget kizáróan bizonyítja. I. r. vádlottat a konkrét anyagi haszna sarkallta az elkövetésre.

II. r. vádlott csak bűnös tudattartalmát vitatta az eljárásban, azt viszont a lehallgatási anyag megcáfolta. Nemcsak a védelem által provokáltnak feltételezett (az ítélet tábla ezzel nem értett egyet) és I. sz. tanúval folytatott beszélgetés tartalma utal az anyag tényleges sorsára, és a II. rendű vádlott ezzel kapcsolatos pontos ismereteire, hanem XI. r. és III. r. vádlottal is beszél az előállított termék minőségéről. II. r. vádlott segített felvenni a kapcsolatot III. r. vádlottal az anyag megváltozott összetétele miatt, és beszélt a denaturáló szerekről is. II. r. vádlott e beszélgetésekből kitűnően pontosan tudta, hogy milyen tevékenység folyik, mihez szükséges az anyag, ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította. II. r. vádlott I. r. vádlottal is érintkezett a III. r. vádlott felé

biztosítandó vételárról, de figyelmeztette is III. r. vádlottat, hogy IV. r. vádlott ki akarja kerülni a rajta keresztül való ügyintézés, amely e szerint ütközött I. r. vádlott és II. r. vádlott érdekével. E vádlott nem véletlenül kapott a gazdasági társaságnál betöltött titkárnői tevékenységéért a havi fizetésén felül számított juttatást, amelynek kézhez vett havi összege már 12 évvel ezelőtt meghaladta a jelenlegi havi fizetésének bruttó összegét.

III. r. vádlott közvetítő szerepet töltött be az anyag beszerzésében, szállításában és visszaalakítása céljára való továbbértékesítésében. A szakértő a szállítólevelek feldolgozása során kigyűjtötte a 6. sz. Kft. az anyag vásárlásaira vonatkozó bizonylatait, és azt is megállapította, hogy a szállítóleveleken feltüntetett áru nem került be a vevő cég könyvelésébe. Ezek az adatok teljes összhangban állnak a II. rendű vádlott vallomásával, a szállítólevelekkel történő kiszállítás, majd azok visszajuttatása, azonos tartalommal való ismételt kitöltése, az eredeti megsemmisítése és a pénztárgépes értékesítés valótlan feltüntetésével, illetőleg a 6. sz. Kft. tulajdonos változásával, eltérő tevékenységi körével. Összhang van az I. rendű vádlott megsemmisítésre vonatkozó észrevételével, valamint a személyi bizonyítékok további részével, a tanúvallomásokból felderített adatokkal. A lehallgatási anyagok teljes együttműködést mutatnak III.r. és IV.r. vádlott tevékenysége között. Utóbbi nemcsak átalakítója volt az anyagnak, hanem tudott a 6. sz. Kft. nevére történt további eladást célzó vásárlásról is. A lehallgatási anyag alapján egyértelmű, hogy III. r. vádlott diszponált a megvett mennyiség és a tovább eladási ár kialakítása során, de mindezt teljes egyetértésben és együttműködésben hajtották végre. Egyik kettőjük között folytatott beszélgetésben a III. rendű vádlott elvárta a IV. rendűtől, hogy észben tartsa az elszámolásokat. Az átalakítás folyt, és azt a IV. rendű vádlott végezte, tehát a jövedéki áru haszna is ott keletkezett, mégis a III. rendű vádlott vitte a vételáron túl biztosított/megkívánt jutalékot az 5. sz. Kft.-hez. A szállítást évek alatt végző gépkocsivezetők vallomását alátámasztja az akasztói tettenérés, a denaturált szesz az 5. sz. Kft. feliratával ellátott címkéje, és a hajnali órákban megtartott titkos megfigyelésről készült jegyzőkönyvek tartalma is. A gépkocsivezetők e személyek további kapcsolódásait is megnevezték, illetve a III. rendű vádlott I. r. vádlottal való személyes kapcsolatáról vallottak. A szállítólevelek tartalmát megerősítette, hogy a 19. sz. tanú már 2003-2004-ben szállított, 4. sz. tanú is végzett szállítást hetente, és 20. sz. tanú is heti rendszerességgel. E tanúk megerősítették, hogy nem ők vették át a pénzt, a kifizetés az 5. sz. Kft. telephelyén történt, ahogy azt többek között a II. rendű vádlott is vallotta. A nem hivatalosan számított „árrésre” vonatkozó vallomásokat teljesen alátámasztotta az I. rendű vádlott önrevíziójának a ténye is.

Az okiratokkal alátámasztott mennyiséget nem cáfolta meg a tanúk előadása, azt inkább erősítette, mivel a fentiekén túl a kapcsolódó eladásokról is nyilatkoztak, mégpedig a III. rendű vádlott további megrendeléseiről más személyek számára - a tényállás további pontjai szerint -, amely személyeket a tanúk megnevezték.

A szakértő megvizsgálta a 6. sz. Kft. könyvelését - a fentebb már említettek szerint -, de a megvásárolt tételek feltüntetésének a hiánya nem gyengíti el a bizonyítást. Egyrészt csak megerősíti azt a közhiteles okiratból már kitűnő adatot, hogy a vádlottak a már más telephelyen, más tevékenységi körrel működő gazdasági társaság nevének felhasználásával rendelték meg a jövedéki termékkel való átalakításra szánt anyagot.

E két vádlott tudattartalma, célja és szándéka kétséget kizáróan bizonyított, amint a IV. rendű vádlott jövedéki terméket előállító tevékenysége is.

Ismételten megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az ügy elbírálásában teljesen közömbös, hogy milyen térfogatszázalékú és vámtarifa besorolású ízesített végtermék jött létre, és azzal miként

kereskedtek, valamint az is, hogy belföldön vagy külföldön végezték az illegális forgalmazást. Az elsőfokú ítélet - a vádelvvel egyezően - azt rótt a vádlottak terhére, hogy a jövedéki adótól mentes, és 92 térfogatszázalékos alkoholtartalmú anyagból megkezdték kivonni a hozzáadott - mennyiségi csökkenést nem eredményező - denaturáló szereket, és ezzel jövedéki adó fizetés kötelessé tették, az adó megfizetésének szándéka nélkül. Utóbbi következtetést maga a konstrukció és az elkövetés körülményei alapozzák meg.

A IV. rendű vádlott védője által hiányolt tényállási elemek túlmutatnak a költségvetési csaláson. A bűncselekmény megvalósult és teljesen közömbös, hogy a IV. rendű vádlott milyen pénzből fizette a beszerzést, milyen szakirányú ismeretei voltak és milyen felvevő piaca. Nyilvánvalóan mindezt megoldotta, mert különben nem tudta volna a terhére rótt tevékenységet végezni.

VI. rendű vádlott esetében az átalakítási céllal megrendelt anyag mennyisége a lehallgatási anyagból pontosan nyomon követhető volt. E vádlott saját átalakítói tevékenységét nemcsak a házkutatás adatai támasztják alá, hanem a III. r. vádlottal folytatott megbeszélése a tornyon való átengedésről, a molekulák kapcsolódásának következményeiről, a minőségi kifogásról, hiszen „görcsöltek, mert olyan maradt” az anyag stb. IV.r. és III.r. vádlott között is elhangzott olyan tartalmú beszélgetés, amely részben (VI. rendű vádlott megjelölése) rendelkezésre vonatkozott, részben a minőségi reklamációjára. Ebben az időszakban - 2005. augusztus - az is elhangzott, hogy VII. r. vádlott tud olyan anyagot, amely közömbösít. A 2004-es tevékenység a XII. rendű és XV. rendű vádlotthoz kapcsolódik. A XV. r. vádlottal folytatott telefonbeszélgetések már a visszaalakított és továbbbízott áru forgalmazásához kapcsolódtak.

Mindezek pedig bizonyítják a vádlott cselekvőségét.

VII. rendű és VIII. rendű vádlott tekintetében eredménytelen maradt a 7. sz. tanú meghallgatása iránt előterjesztett bizonyítási indítvány, amelyet a másodfokú eljárásban is sérelmeztek e vádlottak védői. 7. sz. tanú nevére két szállítást tárt fel a könyvszakértő, de annak címzettje ténylegesen nem e személy volt, ezért meghallgatása valóban szükségtelen lett volna. 21. sz. tanú tanú megnevezte, hogy 2-3 szállítás történt e név alatt - ebből fellelhető volt két kapcsolódó bizonylat -, de a kiszállított anyag ténylegesen a VII. rendű és VIII. rendű vádlott felügyelete/rendelkezése alá került. Mivel 7. sz. tanút a szállítást végző tanú nem ismerte, és neki ténylegesen soha sem szállított, nem volt miről kihallgatni nevezettet.

4. sz. tanú szavahihetőségét alátámasztja a REBISZ Autópálya Rendőrség jelentése, mivel egy 2005. november 7-i 8 ezer literes szállítmánynál is volt célállomásként feltüntetve. A tanú elmondta, hogy az újfelhértői szállításoknál is Létavértes volt a szállítólevél, de ténylegesen az áru máshová került. VIII.r. vagy VII. r. vádlott jelezte ezt a körülményt a már úton lévő gépkocsivezetőnek.

Az előzőekből az is kitűnik, hogy a legkisebb leszállított mennyiség került bele a vádba, az ellenőrzés alá vont tétel csak a mérlegelést és értékelést támogatja, valamint a tanú szavahihetőségét erősíti. Egyébként ugyanez a szállítás más oldalról is megjelenik az iratanyagban, jelentés készült arról, hogy ezen a napon a VII. rendű vádlott miként vezette fel - a kiállított szállítólevéllel - a szállítmányt.

A teljes együttműködést erősíti a lehallgatás IV.r., III.r., VII.r., VI.r., és I.r. vádlott között, amelyek a szállításra, a lefejtésre, a fináncok figyelemmel kísérésére vonatkoztak, és e személyek nagy részének telefonszámai a gépkocsivezetővel együtt fellelhetőek voltak VII.r. vádlott telefonjában. Helyesen rögzítette azt is az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlott beleegyezésével és VII.r. vádlott kérésére végezte 4. sz. tanú ezeket a fuvarokat.

A vádlottak érdekkörében elvégzett szállítást a házkutatási jegyzőkönyv is alátámasztja a VII. és a VIII. rendű vádlott esetében egyaránt. VIII. r. vádlott is érintett volt titkos megfigyelésben és három olyan rakodást is megfigyeltek, ahol VIII. r. vádlott jelen volt és a szivattyúzás zaja is észlelhető volt. A 2005. decemberi házkutatás szinte egy vegyi labort derített fel, ahol az aromák, az átalakításhoz használt szén és a berendezés mellett, egy átszámítási táblázatot is lefoglaltak. Az utcában megtartott házkutatás eredményeként a sok - bűncselekményt bizonyító lefoglalt egyéb tétel mellett -, már megfokolt szeszes italokat találtak.

VIII. r. vádlott a másodfokú bíróság előtt is azzal védekezett, hogy 5. sz. tanú vagy bármely rokona is lehetett a bűncselekmény elkövetője, de ez a védekezése nemcsak a tanú vallomásával, a telefonbeszélgetés és a titkos megfigyelés adataival cáfolható, de azzal is, hogy 4. sz. tanú a személyt éppen VIII. r. vádlott ismerte fel.

A 22. sz. tanú a másodfokú eljárás idejére jogerősen marasztalták a VIII. r. vádlottnak nyújtott bűnszegély miatt. Ezen túlmenően az iratok tartalmazzák annak az igen jelentős mennyiségű gazdasági társaságnak a cégmásolatát, ahol 22. sz. tanú ügyvezetőként „funkcionált”, így nem igen lehet vitatottá tenni, hogy e személy milyen tevékenységet végzett, miből élt, és miért vállalta magára a bűncselekményt. A tanú egyébként sem tudta, még csak valószínűsíteni sem a hivatkozott tevékenységet, az ingatlanhoz nem volt kulcsa, a közölt debreceni beszerzési forrást a vegyészszakértő véleménye cáfolta meg, az autóban elhelyezett tartályokkal kapcsolatos vallomásával pedig ott hibázott, hogy ahhoz csak a vádlott feleségének volt kulcsa.

A védő által bizonyítékként felhívott és a vádlott házastársától 6. sz. tanútól származó vallomás, a mentességi jog igénybe vétele miatt kikerült a bizonyítékok sorából.

Az elsőfokú bíróság mérlegelése e körben és e vádlottak tevőlegessége kérdésében sem volt támadható. A VII. rendű védő álláspontjával szemben a tudattartalomra vont következtetéseknek nem kell feltétlenül a történeti tényállásban megjelenni, mivel ez a bíróság következtetésének levonásán alapul, azt pedig a jogi indokolásban megtett az elsőfokú bíróság.

XI. r. vádlottal szemben a bizonyítékok nagy számban álltak rendelkezésre, és teljes összhangot mutattak. Valamennyi számla fellelhető volt, a lehallgatásokban szereplő szállítások/megrendelések visszaköszöttek a számlákban. A tanyán végrehajtott házkutatás (földbe ástott, padlóval és rajta földréteggel álcázott 5 ezer literes tartályok; 500 liter tiszta és denaturált szesz, üst, szűrő eszközök stb.) felderítette az átalakítást, a közúti ellenőrzés eredménye, a titkos megfigyelés adatai, az aktív szén vásárlásának ténye, és a tanúvallomások tartalma, 1. sz. tanú terhelő vallomása, és a II. rendű vádlott vallomása, kétséget kizáróan bizonyították e vádlott bűnös tevékenységét.

A másodfokú bíróság nem tudta értelmezni a védő hivatkozását az eredeti okiratok hiányára, mivel a vásárlásról valamennyi számla rendelkezésre áll, (ezeket a szakvélemény sorszámával egyenként felsorolta) ráadásul nemcsak a fent említett lehallgatással (II- XI. rendű vádlott) állt összhangban, hanem a szállítmányt összeállító 19. sz. tanú előadásával is. 23. sz. tanú és 24. sz. tanú vallomása feltárta a 4. sz. Kft. gazdasági társaság tevékenységét, eladását, és 24. sz. tanú számlák bemutatásával és csatolásával igazolta (6063 oldal), hogy honnét vásárolt a cége szélvédő mosót, mivel a 6. sz. Kft-vel nem álltak gazdasági kapcsolatban, anyagot sosem vásároltak.

E vádlott cselekvősege is aggálytalanul megállapítható volt.

XII. rendű vádlottnak az általa ügyvezetett cég nevében végrehajtott vásárlásairól számlák álltak a rendelkezésre. A cég tulajdonosai szabadkezet adtak a vádlottnak és közvetlen munkatársa vallomása szerint az anyag vásárlását kizárólag e vádlott felügyelte, erre külön pénztárfüzetet létesített. Ugyanilyen elkülönített formában kezelte az ellenértéket, és a számlákat nem a cég pénztárából fizette, hanem más forrásból. Ellenben a vásárlásról szóló számlákat bevételezte a cég könyvelésébe. Erre figyelemmel a beszerzett mennyiség nem vitatható, a védelem által észrevételezett és ezzel a szakvéleményt kritizáló elkövetési érték (egyébként az eredeti vádhoz képest kedvezőbb) változása pedig a térfogatszázalék kedvezőbb számítására vezethető vissza, mivel az eredeti vád 98 térfogatszázalékkal számolt, de a módosított már 92-vel, mint a vizsgált anyagok legalacsonyabb értékével, de ezt már fentebb kifejtette az ítélet.

Meg kell jegyezni, hogy az 1. sz. Kft-nél több számla került elő, mint amennyi az 5. sz. Kft-nél fellelhető volt, de a marasztalást (a váddal egyezően) a kevesebb mennyiség képezte az, amiről a bizonylatok az 5. sz. Kft-nél rendelkezésre álltak.

A pénztárgép szalagjának azért nincs jelentősége, mert nem az 1. sz. Kft. gazdasági működése volt a vád tárgya, és a számlával beszállított árut nyilván megfelelő bizonylatokkal ki is kellett szállítani.

XII. r. vádlott tudattartalmát pedig a lehallgatások teszik egyértelművé, amelyek minőségi problémákról, a már megtisztított az anyag technokolos ízéről, az aktív szenes szűrő eljárásról, egy vádlott társ elfogásáról, a tettenéréséről, „virágnyelven” történő, (de egyértelműre sikerült) időpont egyeztetésről, be nem avatott őr jelenlétéről szóltak, illetőleg XII. r. vádlott nem akart szállítólevelet biztosítani egy szállítmányhoz, de XIX. r. vádlott nem vállalta a nélkül a szállítmány lebukása körülményeinek ismeretében. 2005. június 24-én XVII. r. vádlott értesítette XII. r. vádlott 25. sz. tanú elfogásáról.

Mindezek XII. r. vádlottnak nemcsak a tevékenységét, de a tudattartalmát is kétséget kizáróan feltárják.

A védő hivatkozása a vagyoneklobzás alkalmazásának törvénysértő jellegére nem volt alapos. Az irányadó ítéleti tényállás szerint a lefoglalás csak látszólagosan érintette a gazdasági társaság vagyonát, valójában az anyaggal kapcsolatos vásárlásokat saját hatáskörében és a társaság vagyonától független anyagi elszámolás mellett intézte a XII. rendű vádlott. A lefoglalt pénzösszeg bűncselekményből való származása nem vitatható, és ezért a vagyoneklobzás sem mellőzhető.

XVI. rendű vádlott a XV. rendű vádlottnak végezte a szállítást. A védő hivatkozásával szemben nem két titkos lehallgatáson alapul védenie marasztalása. Egyrészt már kifejtette a másodfokú bíróság, hogy az egész folyamatot egyben kell megvizsgálni, és ebbe kell belehelyezni az egyes vádlottak tevékenységét, a bűncselekményhez való kapcsolódását, tudattartalmát. Ennek megfelelően XVI. r. vádlott is kapcsolódik a nagy egészhez, majd közvetlenül a XV. rendű vádlottal kapcsolatos bizonyítékokhoz. Az egyik lehallgatáson feltett kérdése, aállítás szokásos helyére egyértelművé teszi, hogy nem eseti, hanem egy szokott helyre (konkrétan egy garázshoz) való ismétlődő állításról van szó. A rendszerességre utal az is, hogy fél mondatnál közli XV. r. vádlott, hogy ki bukott meg, amely egyértelmű teszi az illegális tevékenységet és azt, hogy XVI. r. vádlott tudata átfogja a történéseket, mert nem fejezi ki értetlenségét a hír hallatán, hanem pontosan érti XV. r. vádlott további szavait, amelyek azt tartalmazzák, hogy „innétől veszélyes állítani”. Ez nyilván lényeges közlés a állító XVI. r. vádlott felé. Ezt megelőzően már 2004. augusztus 21-én megfigyelik XVI. r. vádlottat és XV. r. vádlottat, amikor XV. r. vádlott XVI. r. vádlott felvezetésével a vonalon közlekedik reggel 5.52-kor, majd amikor elhaladnak egy figyelt garázs előtt, ahol egy

személy a nyitott garázsajtóra szorosan ráállt gépkocsi mellett figyeli a külső mozgásokat, a vádlottak továbbhaladnak.

2004. szeptember 2-án ismét figyelik a garázst, ahol megjelenik XVI. r. és XV. r. vádlott. XVI. r. vádlott 5.06-kor áll a parkolóban, 5.09.-kor feltűnik a korábbi megfigyelésnél a garáznál szorosan parkoló autó, majd 5.10-kor érkezik XV. r. vádlott. Ebben a garázsban érik tetten 5.40. -kor 26. sz. tanú 1200 liter - adózás alól elvont- alkohollal. Másnap szeptember 3-án hangzik el XVI. r. és XV. r. vádlott között a veszélyes szállításra vonatkozó beszélgetés. A nyomozati iratok között megtalálható az a beszélgetés is, amikor (az egyébként utóbb elmarasztalt) 26. sz. tanú 2004. augusztus 31-én leadta XV. r. vádlottnál a megrendelését. Az pedig, hogy XV. r. vádlott XII. r. vádlott rendelte az anyagot teljesen egyértelmű, mivel az egyéb bizonyítékokon túl az is igazolja, hogy a telefonbeszélgetés kezdetén, nevének teljes megjelölésével szabályszerűen bemutatkozott.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor XVI. r. vádlott nemcsak a szállításban való közreműködését állapította meg, de bűnös tudattartalmára is következtetést vont, mert a fent körülményekből csak arra lehet ésszerűen következtetni.

XVIII. rendű vádlott esetében sem a védő által hivatkozott két telefonbeszélgetés a bizonyíték. Az ő tekintetében is a fentebb írtak irányadóak, illetőleg a XII. r. vádlottra vonatkozó bizonyítékok őt is érintik. A beszélgetések tartalmából pedig pontosan kitűnik, hogy mit rendel, hogy ez az első rendelése, de elutazása miatt ez megszakad. Kiderül, hogy szándékában áll a műveletet felpörgetni siker esetén, heti vásárlásban gondolkodik, de jelenleg gond az íz, tanácsot kér a számla kitöltéséhez, és útbaigazítást a szállításhoz. Az elsőfokú bíróság mérlegelése nem támadható. A védelem arra is hivatkozott, hogy a szállítás nem ment végbe. Ezt meggyőzően megcáfolja az elsőfokú bíróság. Az érvei még azzal is kiegészíthetők, ha nem történt volna meg a szállítás nem merült volna fel, hogy hol kell a gépjárművel befordulni és az sem, hogy milyen megjelölés kerüljön a számlára, de az átalakítás megkezdése nélkül nem lett volna problémája a maradvány ízzel sem. Továbbmenően a szakvélemény mellékletéből megállapíthatóan a július 16-i szállításra vonatkozó megrendelést volt is miből teljesíteni, mert XII. r. vádlott előző nap (július 15.) az 5. sz. Kft-től nagyobb mennyiséget (2x9ezer litert) hozott el.

XIX. rendű vádlott XII. r. vádlott történő megrendelése nemcsak az anyagra vonatkoztak, hanem a jövedéki termék előállításához szükséges szénre is. E beszélgetések sokatmondóak, mert egyrészt utalnak a rendszerességre, a szokásos rendelésre, de az anyag kapcsán a XII. r. vádlott az árkalkulációra is azzal, hogy neki 310 forint egy liter, mivel „nagy vásárló”.

Számos beszélgetés került rögzítésre és ebből kitűnik, hogy XIX. r. vádlottnak komoly kifogásai voltak a leszállított áruval kapcsolatosan, mert azt visszahordták a technokolos íze miatt, ezért XII. r. vádlott tájékoztatta, hogy az ő áruját elkülönítve hozza, nehogy kavarodás legyen. XIX. r. vádlott szénrendelése is pontos volt mennyiségre, minőségre egyaránt. E beszélgetésekben XIX. r. vádlott panaszkodik, hogy szerinte Nagyt figyelik, hogy bukott egy 8-ast, ezért nagyon kellene most legalább 3. XII. r. vádlott pedig arról panaszkodik, hogy kiengedték és rögtön jelentkezett az új áruért, de nem meri kiszolgálni. A XX. rendű vádlottal való közös tevékenység nem csak e telefonbeszélgetésekből derült ki, hiszen a XX. rendű vádlott cégének birtokában volt az a gépkocsi, amivel a lebukott szállítmányt szállították, hanem a megfigyelés adataiból is. A lebukott szállítmányt, egyébként nemcsak XIX. r. vádlott tekintette magáénak, hanem XX. r. vádlott is, mivel egy ismeretlen személynek arról beszélt 2004. december 2-án, hogy „rontás van rajtuk”, mert már „kiszúrták”, az „embere az autópályán bilincsben”, az ügyvédjét nem éri el, a teherautó pedig meg

van pakolva a „cége nevéen". Mindezekből pedig egyaránt következik, hogy a két vádlott szállítmánya, a lefoglalt 8 ezer liter illegális szesz közös érdekeltség volt.

A megfigyelések bizonyítják a szállításokat, a gépkocsik mozgását, a csere helyzeteket, rögzítik az alkohol szagának észlelhetőségét stb. A lehallgatott beszélgetések ezt kiegészítik XIX.r. és XX. r. vádlott között arról, hogy kell-e még egy kört tenni, hogy üres-e a terep. XX.r. vádlott XXVI. r. vádlottal is kapcsolatban volt, mert szó esik arról, hogy jobban oda kellene figyelni, mert opálos az anyag, de XXVI. r. vádlott már ismerte a problémát. Arról is szó esett köztük, hogy egy autót le kellett pakolni, mert „rámentek".

Mindezekből pedig a védelem álláspontjával szemben egyértelmű XIX. r. vádlott és XX. r. vádlottak közös érdekeltsége és együttműködése, az anyag megvásárlása és elszállítása hozzájuk köthető, ahogy a szenes átszűréssel való átalakítása és a kereskedés is. E bizonyítékokat pedig nem gyengíti el, hogy nem sikerült felderíteni az átalakítás helyét és a további bűnkapcsolatokat.

XXII. rendű vádlott képviselőjében benyújtott fellebbezési indokolás számos hibát tartalmaz. A beadvány végig arról szól, hogy e vádlott átalakította az anyagot, noha illet az ítélet nem rótt a terhére. Egyértelműen megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy csak az volt megállapítható, hogy nevezett legalább átalakított, ezért ítélte el bűnsegédi minőségében. Ugyancsak hibás az ítéletet ért azon kifogás is, hogy még az ügyészség elírási hibáit sem javította ki a bíróság, úgy emelte át a vádat tényállásként. A hivatkozott, és szám szerint is megjelölt 51. oldalon található helységnév elírás maga a vád, mivel annak pontos tartalmát rögzítette az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának kezdetén, ugyanakkor az ítélet tényállásában már javította e hibát, tehát a fellebbezés összemosza az ítélet különböző és pontosan elkülöníthető részeit.

A vitatott kiszállításokra az a bizonyíték, hogy a megrendeléskor az adott napot megbeszélte XXII. r. vádlott XII. r. vádlottal, ahogy a fuvar „borítékos" jellegét is, amely jelentése az ügyet összefüggéseiben vizsgálva egyértelmű. Számos bizonyíték egybehangzó adata derítette fel, hogy mit értettek az ügyben a borítékos megrendelés alatt. A beszélgetések sokkal inkább utalnak az igen bejártatott ügymenetre, sokkal több megrendelésre, mint arra, hogy ez a kiszállítás elmaradt volna. A 2005. május 23-i XXIII. r. vádlottól származó megrendelést követi a másnapi - megfigyelt - szállítás. A 2005. november 2-i - XXII. r. vádlott által leadott - rendelés szállításáról pedig másnap egyeztetnek időpontot és szó esik az ör személyéről is.

Az is látható, hogy a vád a bizonyítható minimumra építkezett mind a mennyiség, mind pedig XXII. r. vádlott elkövetői magatartása tekintetében. XXII. r. vádlott könyvet kért XII. r. vádlottól a szeszfokok átszámításához, reklamált, mert az anyag olyan keserű lett, mint a „patkányméreg".

27. sz. tanú és XXIII. r. vádlott között teljes együttműködés és közös anyagi érdekeltség volt a beszélgetésekből kitűnően. Téma volt köztük a teljes anyag bekeverése, és a keserű íz problematikája, szó volt arról, hogy nem szabad a keveréket állni hagyni. XXII. r. vádlott új elképzelést is megfogalmazott XII. r. vádlottnak arról, hogy miként kellene eljárni, és ha ismerné az összetételt jobban boldogulna.

A vádlott védekezésével szemben mindezek nehezen értelmezhetőek a sablonok mosása körében. Itt jegyezi meg a másodfokú bíróság, hogy az eljárás kezdetén nem nyilatkozott a személyi körülményeire, nem volt hajlandó megjelölni sem a vállalkozását, sem a jövedelem forrását. Amikor felmerült az eljárásban, hogy illegális szesszel hozható kapcsolatba kocsmái tevékenységre hivatkozott, majd amikor bebizonyosodott az anyag megvásárlása, a térkövek mosásával védekezett.

Az eltelt évtized során egyszer sem merült fel, hogy a vádlott építőipari tevékenységet folytat valamilyen vállalkozás kereteiben, vagy egyéni vállalkozóként vagy bármilyen minőségben.

Ha az anyag megvásárlása bármilyen formában egy szabályosan működő gazdasági társaság vállalkozásának eszközbeszerzése lett volna, akkor az szabályosan történik. Ha pedig szabályos számvitel betartása mellett létrejött beszerzés lett volna, akkor ezt igazolni tudja, és az eljárás kezdetétől hivatkozott volna erre. Mivel azonban a hivatkozás egy nem sikeres védekezési taktika része volt, valóban szükségtelen lett volna tanúkat kihallgatni. A vádlott dokumentáció nélküli, „borítékos” vásárlása, a lehallgatási jegyzőkönyv és a megfigyelés adatai nem hagynak kétséget XXII. r. vádlott tevékenységét illetően.

Amennyiben pedig a vádlott vallomást kívánt volna tenni - ahogy a beadvány sérelmezi -, maga is kérhette volna a kihallgatását, de akár írásban is tehetett volna vallomást, azonban ilyen kezdeményezésnek nyoma sincs az iratokban. A beadványban hivatkozott beszélgetést a nyomozó hatóság ígéretéről nemcsak a jegyzőkönyv cáfolja, hanem az is, hogy a vádlott még az iratok ismertetésén sem jelent meg, noha legkésőbb akkor rá kellett volna döbbernien, hogy mondanivalója van és az az utolsó alkalom, hogy előadja.

XXII. r. vádlott vitatta a hozzá kapcsolható telefonbeszélgetéseket, ugyanakkor a tartalmukkal kapcsolatosan észrevételeket tett és magyarázatokat adott, így a minőségi kifogást elismerte, de azzal magyarázta, hogy azt a sablonok mosása során tapasztalta. Az is érdekes felvetés, hogy kocsmárosi minőségében miért XII. r. vádlottól rendel anyagot. XXII. r. vádlott és XXIII. r. vádlott megfigyelésre került együttes szállításnál, és XXII. r. vádlott más alkalommal külön is, de XXIII. r. vádlott a bírósági tárgyaláson már maga is elismerte, hogy XII. r. vádlott telepéről segítette XXII. r. vádlottnak a beszerzést, a gépjárművek cseréjét, a felvezetést pedig a titkos figyelés igazolta.

XXII. r. vádlott szavahihetősége az eljárásban megdőlt, a védekezése pedig komolytalan, következtelen, ellentmondásos és ésszerűtlen, arra nyilvánvalóan nem kellett további bizonyítást elrendelni.

XXIII. r. vádlott védőjének érveivel szemben a másokra engedélyezett lehallgatás adatai az ő tekintetében is felhasználhatóak, és elegendő bizonyítékot tartalmaznak összevetve a megfigyelés adatával. Egyébként más beszélgetésben is felmerül XXIII. r. vádlott neve, például XII. r. vádlott szolt arról, hogy XXIII. r. vádlott is tőle rendelt, illetve megemlített valakit, aki viszont nem vásárol XXIII. r. vádlottól. XXIII. r. vádlott maga is elismerte a szállítást és a bizonyítékok együttes értelmezése nem hagy kétséget afelől, hogy milyen tevékenységhez nyújtott segítséget, amelyet nem lehet megtenni bűnös tudattartalom hiányában.

XXIV. rendű vádlott tekintetében egyértelmű és eredménnyel nem vitatható bizonyítékok teszik megalapozottá az ítéleti tényállást és a bűnösségre vont következtetést. E vádlott cége volt a 2. sz. Kft., a vádlott adóbevallást nem nyújtott be, a céget a tényállás kiegészítése szerinti időpontban törölték, azonban a cég nevében ezt megelőzően és ezt követően is anyagvásárlást bonyolított e vádlott és 1. sz. tanú. A vásárlásról szóló számlák rendelkezésre álltak, a szakértő feldolgozta azokat. A védelem hivatkozásával szemben nem 1. sz. tanú - általa vitatott tartalmú - vallomása a bizonyíték XXIV. r. vádlottal szemben, mivel azt minden tekintetben alátámasztja a lehallgatás anyaga. Teljes az együttműködés e két személy között, részletes beszélgetést folytatnak I. r. vádlotról, a II. rendű vádlott által elkalkulált ellenértékről, a megrendelt szénről, annak fajtájáról, az 5. sz. Kft. december 22. - január 2-ig való szünetéről, aromarendelésről, XXIV. r. vádlott minőségi kifogásáról, amely szerint az előírt mennyiségnek már háromszorosát hozzáadta, de az sem vezetett

eredményre. Beszéltek a sofőr „lambadírozásáról”. Utóbbi kifejezés arra vonatkozott, hogy 9. sz. tanú az 5. sz. Kft.-vel közös telephelyen lévő céghez koporsókat fuvarozott, és a vissza fuvarral hozta el az anyagot, de tett kitérőket, amelyet biztonsági okból 28. sz. tanúék sérelmeztek.

Mindkét szállító vallotta, hogy XXIV. r. vádlott jelen volt a lefejtésnél, de a telefonok lehallgatása sem hagynak kétséget arról, hogy ki végezte az átalakítást.

1. sz. tanú pedig a saját célra szánt vásárlásait a saját cége nevében hajtotta végre.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az ítéletében kifejtett és - nem is kevés számban - rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztják és kiegészítik egymást, és nem tévedett a következtetésében, hogy a házkutatás során felderített átalakító helyet XXIV. r. vádlott üzemeltette, a jövedéki termék előállításához hozzá köthető. Mivel a tényállás megalapozott, azt nem sikerült vitatottá tenni a másodfokú eljárásban sem, ezért további bizonyításnak nincs helye. A 2. sz. Kft. e vádlotthoz köthető, fel sem merült az eljárásban, hogy a tanúként indítványozott 8. sz. tanú kapcsolatba került volna a tényállásbéli bűncselekménnyel, ezért nem vált szükségessé a meghallgatása.

A XXV. rendű vádlott a másodfokú eljárásban sem tudott eredményesen védekezni azzal, hogy nem tudhatta milyen tevékenység zajlik az ingatlanán. 486 ezer liter anyag odaszállítása, átszivattyúzása, feldolgozása, elszállítása, a lefoglalt búvárszivattyú működési hangja, a tevékenység zajai és mozgásai nem tekinthetők mindössze következtetéseknek, ahogy a védő állította. Ezek tények és a nagy mennyiség miatt nem lehet feltűnés nélkül végezni. Nem utolsó sorban e tevékenység olyan szaghatással jár, ami nem leplezhető, és nem is hagy kétséget az alkohollal való foglalatosság körül. Ugyan más tényállási pont kapcsán, de tanúvallomás tartalmazza, hogy a szesz szaga igen erősen érezhető, de még a titkos megfigyelés során a szállító gépjármű mellett elhaladó személy is érezhető alkohol szagról adott számot.

Végezetül az iratokból kitűnően - ugyan már csak - a garázs feltörése után, de megérkezett a helyszínre XXV. r. vádlott, aki a lakása előszobájának falán felakasztott kulcsot átadta, amelyről megállapították az eljáró szemlebizottság tagjai, hogy az nyitja a lefoglalással érintett garázs zárját, amely az oda való bejáratosságát/bejárhatóságát igazolja mindenféle bérlettől függetlenül.

A fenti körülmények mellett a két héttel korábbi bérbeadásra eredménnyel hivatkozni az elsőfokú bíróság helyesen felderített és értékelt körülményei, valamint a kifejtett mérlegelésével szemben nem lehetett.

Az elsőfokú bíróság számára XXVI. rendű vádlottal szemben nagy számú bizonyíték állt a rendelkezésére. Ezeket feltárta és felsorolta, majd helyesen értékelte. A vádlott maga adta át a II. rendű vádlottnak a 3. sz. Kft. bélyegzőjét, és az 1. sz. Bt. sem működött a három vonatkozó tanúvallomásból következően (bár maga a vádlott is úgy nyilatkozott, hogy 2003-tól nem végzett az 1. sz. Bt. gazdasági tevékenységet, igaz volt ezzel ellentétes vallomása is). XXVI. r. vádlott kapcsolatban állt az I. rendű vádlottal, a szállításokat a szakértő a szállítólevelek alapján azonosította, és azok összeegyeztethetőek voltak a tényleges kiszállítással, ezeket több esetben is megfigyelték, így 2005. július 20., szeptember 6, 8, október 11, 18. napjain. Ugyancsak egyezett a szállítólevéllel annak a szállítmánynak a mennyisége és a számított jutaléka, amely XXVI. r. vádlotthoz köthető összegét az 5. sz. Kft. telephelyén lefoglalták. Számos telefonbeszélgetése, de a mások által folytatott beszélgetések rá vonatkozó tartalma, és a házkutatás eredménye is cáfolta védekezését. XXVI. r. vádlott államigazgatási eljárásban tett nyilatkozata ellentétes a büntetőeljárásban előadottal. A fia korábbi büntető ügyére való hivatkozás a házkutatás eredményével szemben is valótlannak minősül, mivel a titkos megfigyelés anyaga tartalmazza, hogy az 5. sz.

Kft-től a helyszínre való szállítást követően (a gépkocsit XXVII. r. vádlott vezette) a szivattyúzás hangja hallható volt, ezért szó sem lehetett „ott maradt” anyagról. A vádlott és a hozzá köthető személyek megrendelése, a cím alatt és a városban talált berendezések és anyagok nem hagynak kétséget sem az ott folytatott tevékenység, sem XXVI. r. vádlott szerepe, sem pedig a bűnösségére vont következtetés helyessége felől.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelem álláspontját arról, hogy felderítetlen a tényállás 15. sz. és 14. sz. tanú kihallgatása nélkül. Az elsőfokú eljárásban csatolt, és 15. sz. tanú nevű magánszemélyt vevőként feltüntető számlák semmit nem bizonyítanak. A számla kiállítója egy gazdasági tevékenységet nem folytató, a vádlotthoz már nem köthető, a bélyegzőlenyomat felirata szerint nem is a vevővel azonos, könyvelési bizonylatokkal alá nem támasztott, így illegálisnak tekinthető vásárlásból származó továbbértékesítés, amely tartalma szerint ellentétben áll valamennyi bizonyítékkal. A számlák nyilvánvalóan valótlan tartalmúak, a bizonyítékok felülírására nem alkalmasak, ezért irrelevánsak. A mellé csatolt 1998-as okirat pedig semmit nem bizonyít, a hozzá fűzött magyarázat alátámasztását semmilyen formában nem valószínűsíti.

A büntető ügyet végigkísérte a jövedéki terméket előállító vádlottak részéről az a védekezés, hogy más személy bérelte az átalakító helyet. XXVI. r. vádlott esetében is megnevezésre került a bérlő, és bemutatásra az erről szóló okirat. Az iratokból kitűnően már a bérlő is albérletbe adta az ingatlant egy olyan személynek, akit még pontosan megnevezni sem sikerült, és aki már halott volt akkor, amikor a vádlottat meggyanúsították.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az iratok tartalmának ismeretében nem tartotta szükségesnek 14. sz. tanú - a házkutatáskor az ingatlant már nem is bérlő - tanú kihallgatását.

A védelem által kifogásolt tanúvallomások az elsőfokú bíróság pontosan idézte és a kellő kritikával kezelte. 11. sz. tanú vallomásában nem titkolta érzéseit, azt sem, hogy már egy ízben indult eljárás az ő feljelentése alapján XXVI. r. vádlott ellen, de az is kiderült a vallomásából, hogy nagy igazságérzet vezeti. A vallomásában elmondottak több ponton is igazolást kaptak, más bizonyítékkal is alátámasztást nyertek, ezért helyesen használta fel az elsőfokú bíróság, és mivel már maga is körültekintően megvizsgálta a vallomás felhasználhatóságát, az ezzel kapcsolatos elvárásoknak eleget tett.

XXVII. rendű vádlott esetében a lefoglalás, a lehallgatások, a titkos megfigyelés adatai kiegészülnek a tanúk, a II. rendű vádlott, és 1. sz. tanú vallomásával és az együttes értékelésük nem hagy kétséget elkövetői magatartása felől. E vádlott neve megjelenik a megrendeléseknél, a szállításnál, megfigyelik, amint fuvarozza az anyagot az 5. sz. Kft-től, felbukkan a neve, mint nem megfelelő minőségben előállító személyé (XX. r. - XXVI. r. vádlott), és jelen van a 2005. december 2-i szállítmány lebukásánál.

A védelem bizonyítási indítványt elutasító kifogásait, már XXVI. r. vádlott esetében a fentebb írtak szerint elvetette a másodfokú bíróság. A vádlott terhére rótt mennyiséget sem sikerült eredménnyel vitatottá tenni, mivel a személyi bizonyítás tartalma összhangban állt a szállítólevelekből kitűnő mennyiséggel, és az más oldalról is alátámasztást nyert a fentebb már kifejtettek szerint. A védelem további hivatkozásaira már a korábban leírtak szerint reflektált az ítéletábra.

XXIX. rendű vádlottal szemben mérlegelte az elsőfokú bíróság a felmerült bizonyítékokat és a tevékenységében nem talált a másodfokú bíróság hibát. A hajnali tettenéréskor a vádlott jelen volt, az okát megjelölte, de valószínűsíteni nem tudta. 11. sz. tanú vallomásával az elsőfokú bíróság és a védelem is behatóan foglalkozott, de a másodfokú bíróság a törvényszékkel értett egyet, mivel

számos ponton igazolást kapott a tanú előadása. XXIX. r. vádlott azt is vitatta, hogy értene a vegyszerekhez, hentes szakképzettségéről adott számot. Ezzel ellentétben fellelhető volt egy nevére szóló munkaszerződés, amely betanított vegyipari munkásként jelöli meg a foglalkozását, éppen akként, ahogy azt a tanú vallotta, amikor azt állította, hogy XXVI. r. vádlott képezte ki XXIX. r. vádlottat, hogy közreműködjön a szeszgyártásban. Valóban XXVI. r. vádlott alkalmazta XXIX. r. vádlottat, ezek után az sem kétséges, hogy a tanú által vallott 200 ezer forint havi fizetésért és nem a szerződésen feltüntetett 30 ezer forintért. A lefoglaláskor a vádlott a helyszínen volt, és a tartályokban bekevert szenes szeszt találtak a nyomozók.

A bizonyítással kapcsolatos védői felvetések már a fentiekben kifejtésre kerültek. A védelem fellebbezése felülmérlegelésre irányult, amely nem járt eredménnyel.

Lehet vitatni e vádlott szerepét, de a felülbírált büntetőügyben ő volt az egyetlen személy, akinek a szerepe kapcsolatot mutatott az anyag visszaalakításának szakmai ismereteivel (igaz XXIV. r. vádlottnak is lehettek ötletei, mert 1. sz. tanú az egyik beszélgetésben „feltaláló úrként” aposztrofálta), ezért nagyon is valóságosnak tűnik 11. sz. tanú ilyen tartalmú tudása, még ha azt, kocsmai ismeretnek nevezi, és szóbeszédnek tartja is a védelem.

XXX. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság a terhelő tanúvallomást minden mozzanatában elfogadta, és ennek eredményeként az elkövetési idő és az elkövetési érték számottevő csökkentésével állapította meg a büntetőjogi felelősségét. A tanú ugyanis nemcsak arról adott számot, hogy milyen tevékenységet folytat XXVII. r. és XXXIII. r. vádlott, továbbá miként működik ebben közre XXX. r. vádlott, de azt is határozottan vallotta, hogy a külterületén a szesz átalakítását csak 2005 októberétől folytatták. A tanú vallotta, hogy XXX. r. vádlott telefonon érdeklődött, hogy nincs-e valamilyen gond, járt-e arra idegen, és ő utasította arra, hogy milyen tartalmú vallomást tegyen. A tanú előadása szerint hozták a fagyállót, vitték a szeszt, XXVII. r. vádlott szállított, XXXIII. r. vádlott kevert, utoljára december 14-én. Továbbmenően XXX. r. vádlott utasítása szerint kellett az aromákat kiraknia az út mellé, keddi napokon, egyébként heti három alkalommal jöttek. XXX. r. vádlott megrendelés felvételei lehallgatásra kerültek. A december 14-én bekevert szenes szeszt másnap a házkutatás alkalmával foglalták le. A tanú kijelentette, hogy a műveletet nem lehetett feltűnés nélkül elvégezni, mert „lehetett ám érezni a szagát rendesen”.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a XXX. rendű vádlott büntetőjogi felelősségére. A lehallgatások bizonyítják a jövedéki termékkel való kereskedését, és a lefoglalás, valamint a tanú vallomása az ebben való tevékeny részvételét. Ha mindezek a bizonyítékok nem álltak volna rendelkezésre, akkor is megállapítható, hogy az élettársa tulajdonában állt az átalakítás helye, a tanú kulcsokkal nem rendelkezett, és XXX. r. vádlott saját vallomása szerint is októberben javította a kerítést, amikor - feltéve -, de meg nem engedve részvételének hiányát a bűncselekményben - észlelnie kellett a szesz folyadék terjengő szagát.

A védelem a már másutt kifejtett eljárási kifogásokon túl arra is hivatkozott, hogy a házkutatás törvénysértő volt, ezért eredménye nem használható fel. Kifogás alá esett, hogy 16. sz. tanú volt jelen, de nem egész idő alatt, hatósági tanú nem volt, és XXXI. r. vádlott csak később érkezett a helyszínre.

Ezzel szemben a nyomozati iratok között elfekvő házkutatásról szóló jegyzőkönyvből az állapítható meg, hogy a 2005. december 15-én 16.00 órától megkezdett és 21.40-kor befejezett eljárási cselekménynél Isaszeg, Hrsz. 3331 jelen volt a hatóság tagjain kívül 16. sz. tanú és 30. sz. tanú, utóbbi hatósági tanúként. Külön készült mintavételi jegyzőkönyv 19.40-kor, amelyen jelen volt 16.

sz. tanú, aki ellenőrzött személyként aláírta a jegyzőkönyvet, abban azon kitételt is, hogy a jegyzőkönyvben foglaltak megfelelnek a valóságnak.

Ezen túlmenően 2006. január 23-án tartottak házkutatás XXXI. r. vádlott jelenlétében XXX. r. vádlott ingatlanán.

Az eljárási cselekmény idején irányadó eljárási szabály szerint a házkutatást rendszerint az érintett jelenlétében kell elvégezni, a megkezdése előtt közölni kell vele a házkutatást elrendelő határozatot, és - ha a házkutatás meghatározott, illetőleg ismert bizonyítási eszköz vagy elkobozható dolog, illetőleg személy megtalálására irányul - fel kell őt szólítani, hogy a keresett dolgot adja elő, a számítástechnikai rendszeren vagy adathordozón tárolt adatot tegye hozzáférhetővé, illetőleg a személyt adja át. Ha az érintett a felszólításra a keresett dolgot előadja, a számítástechnikai rendszeren vagy adathordozón tárolt adatot hozzáférhetővé teszi, illetőleg a keresett személyt átadja, a házkutatás nem folytatható, kivéve, ha gyanú merül fel arra, hogy a házkutatás során más bizonyítási eszköz, elkobozható vagy vagyonekbozása alá eső dolog is fellelhető. Ha a házkutatáson az érintett, illetőleg a védője, képviselője vagy megbízott hozzátartozója nincs jelen, az érintett érdekeinek védelmére olyan személyt kell kirendelni, akiről alaposan feltehető, hogy a házkutatással érintett érdekeit megfelelően védi.

Az iratokból kitűnően és a jogszabály tartalma szerint nem történt szabálytalanság, mivel nem előírás az érintett jelenléte, a képviselőre hivatott személyként pedig az elhagyatott tanyán megfelelő volt a bevont hatósági tanú és a később tanúként kihallgatott szomszéd.

XXXIII. rendű vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége nem volt eredménnyel támadható. A tanú vallomása - hasonlóan XXX. r. vádlott esetéhez - eredményezte a rövidebb elkövetési idő és a kisebb elkövetési érték megállapítását. Az ügyészség fellebbezése nem vezethetett eredményre, mert e két vádlottal szemben nem volt elegendő bizonyíték a vád szerinti elkövetésre, de arra sem volt alap, hogy a védelem által indítványozottak szerint a tanú vallomásának elvetésével e vádlottak felmentésére kerüljön sor. A lehallgatási anyagok megerősítik a tanú vallomását és XXXIII. r. vádlott tettenérése a szénnel kevert szesz tárolási helyén a hajnali órákban megnyugtató módon megalapozza az elsőfokú bíróság bűnösségére vont következtetését.

A fentiek csak kiegészítések, kiemelések a védelmi felvetések kapcsán, mivel az elsőfokú bíróság helyes mérlegelő és bizonyítékértékelő tevékenységet fejtett ki, a bizonyítékokat egyenként és összehatásban is értékelte, és megfelelően rögzítette annak eredményét. Ezért kis mértékben ismétlései is az elsőfokú ítéletben már rögzítetteknek, de kisebb kiegészítéseket és a védelmi fellebbezésekhez kapcsolva kiemelt körülményeket tartalmaznak, a teljességre való törekvés igénye nélkül.

Az elsőfokú bíróságnak okszerű a vádlottak bűnösségére vont, illetve a felmentett vádlottakkal kapcsolatos következtetése V. r. és XV. r., vádlott kivételével és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, valamint a Btk. 2.§-át is helyesen alkalmazta a törvényszék.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a bűncselekmény eltérő jogi minősítésére vonatkozó védői indítványt. A Btk. 398. §-ba ütköző Jövedékkel visszaélés elősegítése bűncselekményének törvényi tényállása a jövedéki törvényben szabályozott, jövedéki terméknek nem minősülő, de a jövedéki termékek előállításához, illetve forgalomba hozatalához szükséges alapanyagokkal, eszközökkel stb. történő visszaélések - mint például a borhamisításhoz használt cukorcefre előállítása, tárolása, illegális lepárló berendezések készítése, forgalomba hozatala, zár- és adójegyek jogellenes előállítása - visszaszorítása, illetve a jövedéki adó megfizetésének biztosításához fűződő érdekek

védelmében született. A jövedékkel visszaélés elősegítése a költségvetési csalás előkészületébe illeszkedő cselekmények önálló bűncselekményként történő szankcionálását jelenti, az előkészületnél azonban előbbre hozott védelmet biztosít. Teljesebbé teszi a büntetőjogi védelmet, mivel a 396. § (6) bekezdésében meghatározott alaptényálláshoz képest előkészületnek minősülő elkövetési magatartásokat a Btk. 11. §-ának (1) bekezdésében az előkészülethez megkívánt célzat hiányában is sui generis, befejezett bűncselekményt szankcionálja.

Ezért a vádlottak cselekménye - XVIII. r. vádlott jövedékkel visszaélés büntette kivételével - kizárólag a költségvetési csalás törvényi tényállása körében minősíthetőek.

Ugyancsak nem osztotta a másodfokú bíróság az üzletszerűséget vitató védői okfejtést. A költségvetési csalás valóban egységet teremtett a különféle időszakokra és adónemekre elkövetett magatartások között. Ellenben az üzletszerűség minősítő körülmény, és nem esik egy fogalom alá a folytatólágossággal. A VI. rendű vádlott védője tévesen értelmezte a perbeszédében felhívott bírósági döntést, mivel az éppen azt fejt ki, hogy az üzletszerűség megállapításának nem akadály, hogy a bűncselekmény törvényi tényállásán belül értékelendő különböző elkövetési magatartások törvényi egységet alkotnak. Az adóbefizetés elmulasztása önmagában is haszonszerzésre irányuló törekvés, de ez ismétlődő magatartás volt, mivel a jövedéki adó megfizetése nem évente esedékes, hanem a jövedéki termék előállításakor, illetőleg az adóraktáron kívül jogellenesen előállított jövedéki termék megszerzésével, birtoklásával, szállításával, forgalmazásával.

Mivel az irányadó ítéleti tényállás értelmében a minél gyorsabb elszállítás és átalakítás volt biztonságos, ezért a megszerzést követően rövid idővel megkezdett átalakítás az ítéleti tényállás helyes következtetése (amelyet más bizonyítékok is erősítettek). Ebből pedig az következik, hogy egy-egy átvett szállítmány átalakítása rögtönösen meg is kezdődött, amit egyébként a kapacitás, a tároló hely, de a kereslet is (több lehallgatásból is kitűnik, hogy nagyobb lett volna a rendelésre esetenként az igény, mint amit az 5. sz. Kft. adott napra biztosítani tudott) egyaránt indokolt.

Így a VI. rendű vádlott védője által megjelölt két elkövetési magatartás tévedés, mivel nem 2004-re és 2005-re kell egy-egy elkövetési magatartást számítani, hanem 2004-re 3 szállítás (átalakítás), míg 2005-re 7 szállítás (elkövetési magatartás) bizonyítható, amely mindenképpen megalapozza a vitatott üzletszerűséget.

Az üzletszerűséggel összefüggésben még annyit jegyez meg a másodfokú bíróság, hogy a törvényi szabályozásból következően a különös jelentős értékre történő elkövetés esetén már nem minősítő körülmény, ezért a vádlottak egy részénél csak a büntetés kiszabása során kellett a büntetést súlyosító körülmények között figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása és a bűncselekmények minősítése tehát törvényes. Helyesen tekintette a törvényszék tettesnek/társtettesnek a jövedéki termék előállítóit, és bűnsegédnek azokat, akik e tevékenységet valamilyen formában segítették. A bűnsegédek részben a tettesek magatartásához kapcsolódtak, de pl. II. r. vádlott a tevékenységével I. r. vádlottat, mint bűnsegédet segítette. A védelem álláspontjával szemben szó sincs arról, hogy a részesnek nyújtott bűnsegélyt csak a jogi szakirodalom ismeri, ugyanis az napi szinten része a bírói gyakorlatnak, és egyáltalán nem tekinthető elvi kategóriának.

IV. rendű vádlott nagyrészt átalakítója volt az anyagnak, ezért tettesi magatartást fejtett ki, de kisebb részben bűnsegélyt is, mivel a változatlan állapotban továbbértékesített anyag tekintetében maga is

részessé vált. Mivel a súlyosabb elkövetési magatartás is megvalósult, a részesség ebbe beleolvad, ezért nem nyert önálló és elkülönített értékelést/indokolást.

XXX. r. vádlott és XXXIII. r. vádlott esetében a számítás pontosítása nem járt értékhatár, és ekként minősítés változással.

Ellenben a Fővárosi Ítéltábla osztotta az ügyész indítványát V. rendű vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasítása végett.

V. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett elkövetői magatartásnak csak egy része vonatkozásában állapította meg e vádlott büntetőjogi felelősségét, mégpedig a 2005. nyár végén vagy ősszel bűnös tudattartalommal megvalósított és nyolcezer liter jövedéki termékke átalakítást célzó anyag targoncás rakodása, ezzel 14 millió forintot meghaladó jövedéki adóbevétel kiesés elősegítése kapcsán.

A további elkövetési magatartást nem látta bizonyítottnak, azonban a bizonyíték értékelő tevékenysége során hibát vétett, nem irathúen sorolta fel a bizonyítékok tartalmát, és nem vont minden fellelhető bizonyítékot értékelési körbe, továbbá a tényállás is tartalmaz részben iratellenes megállapítást. Lényeges bizonyítékok maradtak ki a mérlegelésből, nem nyertek összefüggésükben értelmezést.

V. r. vádlotthoz a 6. sz. Kft. 2004 februárjáig volt köthető, de a szakértői vélemény mellékletéből kitűnően, már 2004 januárjában fellelhető 10 db. okirat, ami anyagmegvásárlására vonatkozott 27,8 millió forintos értékben.

2004. június 5. napjától már a 2. sz. Bt. telephelye az akasztói ingatlan, és e gazdasági társaság ugyancsak V. r. vádlotthoz köthető, annak 2005. októbertől egyedüli belfagya.

E vádlott még a bírósági tárgyalás idején is ezt a társaságot jelölte meg munkahelyeként.

Noha a 6. sz. Kft. a cégbíróságon bejelentettek szerint már 2004 februárjában kikerült a vádlott érdekeltségéből még 2005 decemberéig számlát állítottak ki a nevére, és a szállítás is e telephelyre történt, noha a cégeladás telephelyváltozással járt, ekkor már más város volt bejegyezve a közhiteles nyilvántartásba.

Az elsőfokú ítélet azt rögzíti, hogy a 6. sz. Kft. nem végzett valós gazdasági tevékenységet 31. sz. és 32. sz. tanúvallomása szerint. Azonban a tanúvallomásokból nem ez tűnik ki. Abból az állapítható meg, hogy e két személy V. r. vádlott vállalkozásában gépkocsivezetőként dolgozott. Amikor a cégeladás megtörtént, a két tanú megvette a vállalkozás tulajdonában álló két darab gépkocsit, de a társaság több millió forintos vételárát nem fizették ki. V. r. vádlott bélyegzőket és iratokat átadott, ők pedig új telephelyet bejelentve, 32. sz. tanú ügyvezetésével folytatták a cég tevékenységét. 2004. február után nem használták az akasztói telephelyet, és nem foglalkoztak Baluval, soha nem álltak kapcsolatban az 5. sz. Kft-vel. Azt is elmondták, hogy egy ideig a régi könyvelőt alkalmazták, de nem felelt meg, bírságot is kiszabtak velük szemben, ezért 32. sz. tanú új könyvelőt alkalmazott.

A gazdasági társaság vételára egészen a tanúk kihallgatásának idejéig nem került kifizetésre, és 31. sz. tanú elmondta, hogy V.r. vádlott végig jogot formált a cégre, egészen a kifizetésig. Mivel ezt nem tudták teljesíteni, mert 5-6 millió forintról volt szó, V.r. vádlott kérte vissza a cég tulajdonát éppen néhány héttel az ügyvezető nyomozati tanúkihallgatása előtt. 31. sz. tanú elmondta, hogy nem adott V.r. vádlottnak felhatalmazást arra, hogy eljárjon a cég ügyeiben.

A bizonyíték értékelő tevékenység körében a fentiek nem nyertek értékelést, nem került a bizonyítási anyagba a nyomozati iratok 311. oldala, amely szerint 2005. januárjában a 2. sz. Kft. is vásárolt aktív szennet, továbbá, hogy VII. r. vádlott telefonjában szerepelt V.r. vádlott, amely kapcsolatra utal nevezettek között. Értékelésen kívül maradt V.r. vádlott felhatalmazása arra, hogy a 6. sz. Kft. „felhasználható cég”, és hogy 2005. augusztus 29-én miként utasította IV.r. vádlott, hogy rejtse el az autót a fináncok előtt.

Az elsőfokú bíróság is utalt arra, hogy kizárólag ő volt az a személy, aki az ingatlanra való bejutást lehetővé tévő kulcsot és távirányítót átadta IV.r. vádlottnak, akitől lefoglalták.

Az elsőfokú bíróságnak pontosan kell feltárni az V.r. vádlott tekintetében fellelhető adatok összességét, és össze kell vetni az okirati bizonyítékokkal, a tanú vallomásának pontos tartalmával, a további okirati és személyi bizonyítékokból megtudható adatokkal és a titkos lehallgatás adataival, mert csak akkor lesz abban a helyzetben, hogy a bizonyítékokat teljességükben, összefüggésükben és az ésszerű gondolkodás szabályai szerint értékelje és mérlegelje és V.r. vádlott büntetőjogi felelősségéről állást foglaljon.

Az új eljárásban ki kell hallgatni a vádlottat, ha kíván élni e jogával, a tanúk vallomása felolvasható, illetőleg a vádlott vallomásának függvényében az elsőfokú bíróság dönt majd e kérdésben, a vonatkozó okiratokat (cégmásolatok, titkos lehallgatás, szakvélemény vonatkozó melléklete stb.) a tárgyalás anyagává kell tenni, a bizonyítékokat irathűen fel kell sorolni és a logika szabályai szerinti mérlegelést el kell végezni.

XV. r. vádlottat illetően a 6/2009. Büntető jogegységi határozat foglalkozik a részcselekmény elbírálásának kérdéseivel. A jogegységi határozat értelmében amennyiben a bíróság a vád tárgyává tett és a bűncselekmény egységébe tartozó cselekményt jogerősen elbírálta, határozata e bűncselekmény tekintetében res iudicata-t eredményez. A Be. 6. § (3) bekezdésének d./ pontjára figyelemmel nincs helye újabb vádemelésnek olyan részcselekmény miatt, amely a már elbírált bűncselekmény egységébe tartozik, de nem képezte a jogerős határozatban megállapított tényállás részét. Ebben az esetben a Be. 408. § (1) bekezdésének a/2 pontja alapján perújításnak lehet helye.

A felülbírált elsőfokú ítélet tényállásából kitűnően XV.r. vádlottal szemben a nem jogerős marasztalás tárgyát a 2004. június 11. napjától 2004. október 12. napjáig elkövetett részcselekmények képezték, míg a korábbi elítélés a kiegészített tényállás értelmében a 2005. május 25. napján elkövetett (befejezett) bűncselekmény miatt történt.

A másodfokú bíróság a jogegységi határozatban foglaltak alapján arra a következtetésre jutott, hogy a jogerős elítélés egy szorosan kapcsolódó részcselekmény miatt következett be, ezért egységes eljárást igényel. A felülbírálat idején a bűncselekmény egységesen költségvetési csalásként minősül, amelynek utolsó részcselekményét már jogerősen elbírálták. Az elkövetés idején még nem egységesítette a jogalkotó az adóbevétel csökkentő különböző bűncselekményeket összefoglalt bűncselekményként, ezért azt is megvizsgálta a másodfokú bíróság, hogy akkor miként minősültek volna ezek a cselekmények és úgy foglalt állást, hogy a folytatólágosság egységébe tartoztak volna, ezért akkor is egy elbírálást igényeltek, mivel a folytatólágosság teremtette meg a törvényi egységet.

A jogegységi határozat kifejti, hogy az összefoglalt bűncselekmény esetében olyan részcselekmény miatt, amelyet a bíróság nem bíralt el, utóbb nincs helye vádemelésnek, a tekintetben a jogerősen elbíralt cselekményt megelőző részcselekmények tekintetében perújításnak lehet helye.

A fentiek miatt a XV.r. vádlottal szemben hozott marasztaló határozat ítélt dolog, ezért a Fővárosi Ítéltábla vele szemben a büntetőeljárást a Be. 332. § (1) bekezdés c./ pontja alapján megszüntette.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor XXI. rendű, XXXI. rendű és XXXII. rendű vádlottakat felmentette az ellenük emelt vád alól.

Az elsőfokú bíróság az ügyészség által felajánlott bizonyítást kimerítette, de azok tartalmát nem találta elégségesnek e vádlottak marasztalásához.

Mindhárom vádlott esetében igen kevés számú és töredékes tartalmú lehallgatás áll csak rendelkezésre, és e vádlottak tekintetében más bizonyíték sem ad támpontot a pontos elkövetési magatartás megállapításához. Tartalmaznak a felhívott anyagok terhelő adatokat, de azok alkalmatlanok tényállásszerű rögzítésre és abból kétséget kizáró bizonyosság és büntetőjogi felelősség megállapítására.

XXI. r. vádlott esetében a 2005 nyarán történt szállításról írt összefoglaló jelentés nem ad információt a vád tárgyává tett és az előző évben megrendelt anyag vonatkozásában. Az ügyészség által kifogásolt további lehallgatási jegyzőkönyvek tárgyalás anyagává vételének hiányára vonatkozó kifogás alapos, de maga az ügyészség sem indítványozta, és tartalmát tekintve sem kapcsolódik a vád tárgyává tett megrendeléshez, ezért nem ad további felhasználható és értékelési körbe vonható bizonyítékot. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a 2005-ben felmerült adatok nem elégségesek a vádlott 2004-es tudattartalmának és elkövetői magatartásának a bizonyítására.

XXXI. r. és XXXII. r. vádlott esetében sem volt az ügyészségnek más bizonyítéka, mint a lehallgatás. Mivel nem nyert bizonyítást a családok előzetes elhatározása, és az a szerint való összehangolt, együttes cselekvés, ezért a lehallgatási anyag nem volt beilleszthető az egyéb bizonyítékok sorába. Végzett a jövedéki termékkel kapcsolatos valamilyen tevékenységet mindkét vádlott, de annak formája, mértéke, ideje, helye és tudattartalmuk nem kapott alátámasztást. Az elsőfokú bíróság a felajánlott bizonyítást kimerítette, és a vádhatóság sem hivatkozott arra, hogy valami kimaradt volna a tárgyalási anyagból, az értékelési körbe vonható bizonyítékok sorából. A tanú sem tett olyan vallomást, hogy XXXII. r. vádlott kijárt volna az ingatlanra és legalább azt tudni kellett volna, hogy ott milyen tevékenység zajlik.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, és nincs olyan bizonyítás, amely az ügyészi indítvány szerinti új eljárásban lefolytatható lenne.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felmentő rendelkezéseket nem érintette.

A büntetés kiszabása körében irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket az első fokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel, további enyhítő körülmény I. r. és XXVII. r. vádlott tekintetében a további kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodás. Valamennyi marasztalt vádlott esetében nyomatékos enyhítő körülmény a bűncselekmény elkövetésétől számított jelentős időmúlás, amelyet részben már az elsőfokú bíróság is figyelembe vett a büntetés kiszabásánál, de az elsőfokú elbírálás óta is majdnem kettő év telt el, amely a másodfokú elbírálás során abból adódott, hogy az ügy nem minősült kiemelt/soronkívüliséget élvező ügynek.

A Törvényszék által alkalmazott joghátrány nagyrészt arányban áll a vádlottak által megvalósított bűncselekmények tárgyi súlyával, és a büntetés kiszabási körülményekkel, azonban a belső

arányosság esetenként sérelmet szenvedett, amelyet ki kellett küszöbölni, és nem kapott elegendő figyelmet az egyes vádlottakat érintő elkövetési érték, és a kifejtett elkövetői magatartás. Ezért a büntetések részbeni megváltoztatás indokolttá vált, a rendelkező részben írtak szerint.

Előrebocsátja az ítéletábra, hogy az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése az időmúlás miatt nem foghatott helyt, és ezért a kiszabott büntetések mentén kellett a belső arányosítást megtenni. A másodfokú bíróság által esetenként alkalmazott enyhítő szakasz is az időmúlás, és az arányosság miatt kerülhetett érvényesítésre.

I. r. vádlott büntetését nem érintette az ítéletábra, azonban a vagyoneklobzással kapcsolatban hozott más rendelkezést a későbbiekben kifejtettek szerint. E vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés mértéke, a 7 milliárd forintot meghaladó elkövetési érték, és a törvény büntetési keretei között megfelelő, az ügyész által indítványozott súlyosítás az időmúlás miatt nem volt szükséges, de a büntetés enyhítésére sem volt törvényes indok.

II. r. vádlottal szemben a kiszabott főbüntetés egyáltalán nem tekinthető súlyosnak, azonban sem ezt, sem pedig a feltétes szabadságra bocsátás idejére vonatkozó kedvezőbb rendelkezést sem érintette az ítéletábra. Ennek az volt az oka, hogy II. r. vádlott ténybeli feltáró vallomására tényállást alapított az elsőfokú bíróság, tartalma fontos szerepet kapott az ügy felderítésében és elbírálásában, amit kifejezésre kellett juttatni a kiszabott büntetés mértékében, úgy, ahogy azt az elsőfokú bíróság is megtette. Azonban az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a bűncselekménnyel összefüggésben jelentkező személyes vagyoni gazdagodásával, ezért a másodfokú bíróság alkalmazta a vagyoneklobzást.

III. r. vádlott és IV. r. vádlott esetében a két milliárd forintot közelítő elkövetési érték és a törvényes büntetési keretek mellett a büntetés mértéke törvényes, de indokolt volt pénzbüntetés kiszabása is, amelynek összesen 1-1 millió forintban határozott meg az ítéletábra.

VI. rendű vádlott esetében a 28 millió forint körüli elkövetési érték 2 évtől induló büntetési tételt jelent, és az ítélet belső arányai és a jelentős időmúlás mellett ez éppen megfelelő mértékű büntetést jelent, amelynek a végrehajtása az időmúlás miatt próbaidőre felfüggeszthető. Ellenben a pénzbüntetés kiszabása nem mellőzhető, ezért azt az ítéletábra kiszabta.

VII. rendű vádlott 124 millió forintot meghaladó elkövetési értéke és bűnsegédi magatartása indokolta a vele szemben kiszabott büntetés belső arányoknak megfelelő enyhítését, és vele szemben a bűnsegédi alakzat miatt vagyoni marasztalást sem alkalmazott az ítéletábra.

VIII. r. vádlott esetében a 106 millió forint elkövetési érték a belső arányok miatt ugyancsak indokolta az enyhítést, ellenben vele szemben szükséges volt pénzbüntetés kiszabása.

XI. rendű vádlott esetében a 187 millió forintot meghaladó elkövetési érték és a belső arányok figyelembe vételével mérsékelte az ítéletábra a börtönbüntetést, ellenben a pénzbüntetés mértékét felemelte.

XII. r. vádlott közel 3 milliárd forintos elkövetési értéke mellett törvényes mértékű a büntetés és szükségessé vált a pénzbüntetés kiszabása is.

XVI. rendű vádlott 17 millió forintos elkövetési értéke, XXII. r. vádlott 7 millió forintos elkövetési értéke, XXIII. rendű vádlott 3,5 millió forintos elkövetési értéke és XXV. rendű vádlott elkövetői

magatartása indokolta a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre való felfüggesztését, XVI. rendű vádlott esetében a belső arányokon nyugvó enyhítést és próbaidő mérték csökkentést is.

XVIII. rendű vádlottal szemben a visszaesői minősége miatt nem jöhet szóba a büntetés végrehajtásának a felfüggesztése.

XIX. r. vádlott büntetése törvényes volt, XX. r. vádlott azonos elkövetési értékre elkövetett bűncselekménye pedig e vádlott előélete miatt járt súlyosabb - és megfelelően alkalmazott - szankcióval.

XXIV. rendű vádlott előélete, elkövetési magatartása és a 858 millió forintot meghaladó elkövetési értéke indokolta az elsőfokú bíróság büntetés kiszabását és az ítélet tábla a pénzbüntetést felemelte.

XXVI. rendű és XXVII. rendű vádlott esetében a bűnösségi körülmények nem indokolták a szabadságvesztés mértékének eltérő kiszabását. A 1,5 milliárd forintot meghaladó elkövetési értékben való társtetteség, az előbbi vádlott idősebb kora, de irányító szerepe, míg utóbbi kisgyermekes állapota nem indokolta az eltérést. Ezen eltérés a pénzbüntetés tekintetében sem volt indokolt, ezért az ítélet tábla a mértéket XXVII. r. vádlott esetében súlyosította.

XXIX. rendű vádlott esetében a büntetés kiszabása során nem került kellő súllyal értékelésre, hogy ugyan e vádlott is társtettesként járt el, de elkövetői magatartása mégis eltér társaitól. XXIX. r. vádlott nem saját hasznára dolgozott, hanem szakértelemmel rendelkező személyként egyfajta „alkalmazottként” foglalkoztatták az ügyben felderített adatok szerint. Az ítélet tábla megítélése szerint büntetésének mértéke alatta kell, hogy maradjon a saját hasznukra tevékenykedő azonos elkövetési értékben marasztalt XXVI.r. és XXVII. r. vádlottnál

XXX. rendű és XXXIII. rendű vádlott esetében a büntetőjogi felelősség rövidebb időben került meghatározásra, és az elkövetési érték a számítási hiba miatt még az elsőfokú ítéletben feltüntetethez képest is kevesebb lett, ezért és a belső arányok miatt is enyhítette az ítélet tábla a kiszabott büntetést.

A pénzbüntetést valamennyi vádlott esetében tévesen, az 1978. évi IV. törvényben rögzített szabályozásnak megfelelően szabta ki a törvényszék, ezért azt pontosítani kellett. A pénzbüntetést napi tételenként kell meghatározni és mivel tört összeg sem lehet, a változatlanul hagyott mértékeket is meg kellett változtatni, hogy az napi tételenként legyen osztható és meg nem fizetés esetén átváltoztatható.

A Btk. 74. § (1) bekezdés a./ pontja értelmében vagyonelkobzást kell elrendelni arra a bűncselekményből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

Az elsőfokú bíróság I. rendű vádlottal szemben a zár alá vett ingatlanok tekintetében rendelte ezt el. A vádlott kifogásolta a vagyonelkobzást, mivel álláspontja szerint számos ingatlan tekintetében csereszerződés történt és ezt be is csatolta, a cserealap más forrásból származására hivatkozott, a szerzés időbeliségét kifogásolta. A nyomozás során egyes ingatlanok zár alá vételre kerültek, mások tekintetében ez elmaradt.

Az ítélet tényállás szerint az I. rendű vádlott havi 3-6 millió forintot kapott „zsebbe” az anyag vevőitől. A bizonyítási eljárás anyagából következően nyilvánvaló, hogy volt olyan eset, amikor

már három nap alatt is 800 ezer forint volt ez az összeg, de a vád tárgyává nem tett esetek egyikénél a tanú szerint csak az ő gazdasági társaságuktól havi 2 millió forintot kapott I.r. vádlott.

A Btk. 75. § (1) bekezdés b/ pontja értelmében a vagyonekbevezést pénzüsszegben kifejezve kell elrendelni, ha a vagyonekbevezés alá eső vagyon az egyéb vagyontól nem különíthető el, vagy az elkülönítése aránytalan nehézséget okozna.

Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a vagyonekbevezést pénzüsszegben határozta meg. Mivel az ingatlanok egy része zár alá került, ezek biztosítékul szolgálnak a vagyonekbevezés megfizetésére, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a zár alá vételt feloldotta. Arra a vagyonekbevezés elsőfokú ítéletben történt megállapítása mellett sem kerülhetett volna sor. Ellenben a Be. 160. § (1) bekezdés b/ pontja értelmében, ha a vagyonekbevezés alá eső összeg bírói letétbe kerül: a zár alá vételt fel kell oldani.

A vagyonekbevezés kapcsán kell foglalkozni I.r. vádlott elsőfokú eljárásban tett észrevételével, amit a másodfokú eljárásban is fenntartott, és amivel ugyan foglalkozott az elsőfokú bíróság, de nem elég részletesen.

Az I. rendű vádlott önrevízióra hivatkozott és adóvizsgálatra, erről dokumentációt csatolt. Az adóvizsgálat hivatalból indult, mivel 2006. évben 52 millió forint értékben értékesített ingatlan vagyont. Ez személyi jövedelem adójára vonatkozik, ahogy az elsőfokú bíróság is rögzítette. Ellenben nem foglalkozott az önrevízió Etanol Kft-re vonatkozó részével. A kimutatásból kitűnően 2003-4 évre havi 2 millió forint, 2005-re 2,4 millió forint többletbevételelről tett nyilatkozatot. Ez viszont nem érinti a vádlott hivatkozási alapját és a vagyonekbevezést sem. A havi többletbevétel bevallása nem csökkent sem a büntetőjogi felelősségét sem a vagyonekbevezés mértékét. Az adó a társaságra vonatkozik, amely a teljes tevékenységet érinti, azzal végül is legalizált a vádlott némi további bevételt, amely a céget illette volna, szemben azzal, hogy ő azt is magáénak tekintette. Ez azonban nem változtat azon, hogy a vád tárgyává tett anyageladások tekintetében havi 3-6 millió forintot kapott a vevőktől, amely saját vagyont gyarapította. Erre figyelemmel a bíróság foglalkozott első- és másodfokon is a hivatkozásával, de elvetette. A vagyonekbevezés mértékét pedig az ítélet tényállásához igazodóan és a már felhívott jogszabály értelmében, készpénzben állapította meg.

Az 5. sz. Kft. két székhelyén lefoglalt készpénz részben bűncselekmény elkövetéséből származik, részben a gazdasági társaság tulajdonát képezi. Nem választható szét az összeg, és jogi sorsa sem egységes, továbbmenően a gazdasági társaságot már törölték, ezért az ítéltábla ezeket az összeget az állam tulajdonába vette, mivel nem állapítható meg kit és milyen rész illet. Akinek jogát esetlegesen sérti a bíróság intézkedése, az peres úton érvényt szerezhet a tulajdoni igényének.

Az ítéltábla az I. és XII. rendű vádlottal szemben az ügyész által indítványozott foglalkozástól eltiltást nem szabta ki, mivel a 12 éves időmúlás és a hosszabb végrehajtandó szabadságvesztés mellett ennek már nem látta törvényes indokát.

Az ügyész kérte a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezését, de részletesen nem indokolta meg, kifogásait nem fejtette ki, és sem a vádlottak sem védőik nem terjesztettek elő ezzel kapcsolatos kifogást, a másodfokú bíróság pedig nem tapasztalt olyan hibát, ami a rendelkezés hatályon kívül helyezését indokolta volna.

XVIII. r. vádlott esetében törvényesen jelölte meg az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést, de mivel vele szemben a Btk. 2.§ főszabálya szerint az elkövetéskor hatályos anyagi jogi szabályok kerültek alkalmazásra, a törvény nem írta elő az ítélet rendelkező részében az erre történő utalást; e rendelkezés a 2012. évi C. törvény hatálybalépésével változott meg. Ezért mellőzte az ítélet tábla, noha tartalmában törvényes és helyes.

A vádlottak megváltozott lakóhelyét a másodfokú bíróság az ítéletének rendelkező részében feltüntette.

XXVII. r. vádlott esetében a beszámítást a kényszerintézkedésre vonatkozó iratok alapján pontosította.

Az ítélet bevezető részében a tárgyalási határnapokra való utalást az elsőfokú jegyzőkönyvek adatai alapján pontosította, illetve mellőzte a tévedésből vagy elírásból adódó téves feltüntetést, és az érdemi tárgyalás nélküli felhívást.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az ítéletben rendelkezett, a hatályon kívül helyezéssel érintett vádlott esetében megállapította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372. §-a alapján került sor, míg az egyéb - helyes - rendelkezését a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2016. év október hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 23. B. 142/2008/481. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.90/2015/82. számú ítéletében foglalt változások mellett I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, VI. rendű, VII. rendű VIII. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XVI. rendű, XVIII. rendű, XIX. rendű, XX. rendű, XXI. rendű, XXII. rendű, XXIII. rendű, XXIV. rendű, XXV. rendű, XXVI. rendű, XXVII. rendű, XXIX. rendű, XXX. rendű, XXXI. rendű, - helyesen - XXXII. rendű. és XXXIII. rendű vádlottakkal szemben jogerős, és VI. rendű, XVI. rendű, XXII. rendű, XXIII. rendű, XXV. rendű vádlott szabadságvesztés büntetése kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. év október hó 6. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Törvényszék 23.B.142/2008/481. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.90/2015/82. számú ítélete XV. r. vádlottal szemben 2016. év november hó 11. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év november hó 17. napján

Kiadmány hitelélül:
tiszttiselő

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke